Max Seltmann

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja
Jezus kot mojster v ljubezni

7. zvezek
Prevod: Sara Pavlič

Kazalo vsebine
1 Uvodna beseda
2 Razgovori o Janezu Krstniku in prihajajoči mesiji
3 Ples s tančico
4 Odhod v Betanijo
5 Jezusov krst nad Jordanom
6 Jezus v puščavi
7 Resničnost prihaja

1. Uvodna beseda

Vedno globlje smemo gledati v Jezusov notranji svet, da bi z njim vred občutili, kako požrtvovalno mora On znati obvladati vse človeške vzgibe (namige).
Iz tega se ne učimo samo občudovati Njegovo veličino z nadčloveško močjo, ampak nam je pokazana tudi pot, kako lahko premagujemo lastne težave v zunanjem in notranjem življenju in istočasno spoznavamo, da so te težave samo preizkušnje, izbrane in poslane od Boga za naš nadaljnji duhovni razvoj.
Dokler človek notranje ni popoln, ne more odsevati krasot božjega obilja.

2. Razgovori o Janezu Krstniku in prihajajočem mesiji

1 Spet je postalo bolj živo v veliki sobi za goste in krčmar Joram se je z razbijajočim srcem ločil od Jezusa, ker je slutil nekaj velikega. Jezus pa je ravnodušno sedel pri mizi, vendar je zato toliko bolj živo delal v Svoji notranjosti.
2 Joram je postavil kozarec vina in velik kos kruha pred Jezusa in se opravičil, da mora zaradi drugih gostov njega pustiti samega. Jezus se je nasmehnil, Joram pa se je razveselil, kajti njegovo oko je ujelo Njegov pogled, poln ljubezni in dobrote.
3 Gostje so prihajali in odhajali in pri neki mizi je bilo slišati ime Janez. Vsi so prisluhnili pripovedovanju nekega gosta: »Templarji so bili pri njemu in v sveti gorečnosti jim je držal nagovor o njihovi izprijenosti in hinavščini; oni pa so ga zasmehovali, vendar je eden odkrito rekel: ¨Janez, dokler si naš priganjač, ti bomo dovolili tvoje delo in početje. Če pa boš še naprej govoril v tem tonu, potem bomo tebi in tvojemu početju znali narediti konec in to kar kmalu – v kratkem času!¨
4 ¨Lahko imate prav¨ jim je Janez odvrnil resno, in ta cilj boste tudi dosegli. Toda ne

pred prihodom tistega, ki bo s Svojo lučjo osvetlil vso temo. Prižgal bo ogenj, ki bo porušil in upepelil vse, kar ni Božjega!¨
5 ¨Kar pusti da pride ta tvoj ognjeni duh!¨ je kričal neki rabin, ¨tudi njemu bomo stopili nasproti in ga pomendrali, kot že nekatere božje opravljivce!¨
6 ¨Ti kačja in gadja zalega! Prej bo uničen ves svet, preden bi lahko vi Njemu prepovedali govoriti in delovati!¨jim je odgovarjal Janez – potem pa se obrnil proti stotim, ki so se utaborili na hribu ob Jordanu. Janez je nosil suknjo iz kamelje kože in usnjeni pas in njegova mršava postava, njegovi dolgi, nenegovani lasje so mu dajali videz kakšnega asketa.«
7 Govornik je utihnil, toda gostje so se začeli pogovarjati o Janezu. »Zakaj tempelj molči o vsem tem?« je zaklical eden od prisotnih. »Ali nimamo vsi pravice, da izvemo o resnici? Če živi Janez v napačnih blodnjah, potem je dvojna dolžnost templja, da Janeza prepriča o njegovi norosti. Ali pa Janez ve o prihajajočem! - Potem je dolžnost ljudstva, da zahteva od Janeza, da postane bolj jasen. Jutri odidem v Betabaro.«
8 »Potem grem s teboj,« je rekel nekdo drug, »kajti, kdo bi lahko ostal miren, ko lahko Mesija pride katerikoli dan?! «
9 V tem trenutku je vstopil Hiram s svojo ženo in pozdravil: »Gospodov mir bodi z vami! - O prihajajočem Mesiju se pogovarjate? Povej Tomaž, kaj si zvedel? Ti veš, kako je vse okrog nas postavljeno!«
10 »Hiram, ti brat v Gospodu,« je Tomaž odgovoril, »naš brat Erza je bil v puščavi pri Janezu in je mnenja, da lahko Janez poda določeno sporočilo, več ti pa ne morem povedati«
11 »Vaš brat Tomaž?« je rekel Hiram. »Jaz sem spoznal nekega mladega moža, ta nam bo znal še kaj boljšega povedati; njega bi se morali držati.« Šele po teh besedah je Hiram ugledal pri drugi mizi sedečega Jezusa. »Tamle Tistega mislim!« In resno je odhitel k Njemu.
12 Jezus pa je rekel: »Hiram, tvoje povabilo, ki ga nosiš v srcu sem sprejel in Joram se strinja, da današnji večer še ostanemo skupaj. Povabi tudi oba svoja brata, Tomaža in Erza, kot tudi svoje otroke in velika sreča bo doletela tvojo hišo.«
13 Hiram je ostrmel: »Jezus! Kako si mogel vedeti za te misli? – Pravzaprav, povej mi samo, od kdaj me poznaš? Tebe sem moral videti že v svojih zamorskih časih, ker se mi sploh ne zdiš tuj.«
14 Popolnoma mirno je Jezus odgovoril: »Hiram, stori po mojih besedah, to ti bo za velik blagoslov! Toda nekaj si zapomni: Ne sprašuj preveč! Ker Gospod ve za tebe in je o vsem seznanjen! V Njegovem odloku leži to že od večnosti: tudi pomagati vsem; toda najprej mora priti čas zato.«

15 Hiram je prosil: »Ljubi Jezus! Tvoja beseda dobro denejo mojemu srcu; toda ta zahteva, da Te bolje spoznam, sporoča v meni mnogo vprašanj in zato Te prosim, pomiri mojo željo.«
16 »Moj Hiram, pusti, da gremo v drugo sobo,« je rekel Jezus, »in misli najprej na svoje telesno dobro, potem pa se bomo pogovarjali naprej.« In tako se je tudi zgodilo. Krčmar Joram je že pripravil mizo za Hirama in tedaj so prišli tudi njegova žena, sinovi in hčerka. Tomaž in Erza sta tudi prišla in pri večerji se je govorilo samo o Janezu in prihajajočem kralju; Jezus pa je molčal pri razgovorih.
17 Nato je Joram dovolil pospraviti – in končno je nastopila tišina in prijetno vzdušje v velikem prostoru. Drugi gostje, v večini trgovci, so polegli k počitku na klopeh v gostilniški sobi. V kuhinji je Hana dajala navodila za naslednji dan; potem pa sta k Hiramu prišla tudi Joram in Hana in tako je bila skupaj zbrana majhna družba. Zopet je Erza začel govoriti o prihajajočem kralju in Mesiji in krčmar Joram je vprašal: »Erza, tvoji čuti so še dobri in tvoje oči ostre, povej, kakšen vtis si dobil o Janezu, kot glasniku o prihajajočem kralju?«
18 »Joram, tu se ne da veliko povedati,« je odgovoril Erza; »Janez ima sicer veliko privržencev, toda on sam se je že davno odtegnil človeškim družbam. Živi v neki votlini in vse njegovo življenje je življenje sprave in kesanja. Vse na Janezu je utrujeno. Samo njegove oči se iskrijo in oznanjajo nenavadno notranje življenje. Najraje pridiga o prihajajočem Rešitelju.«
19 »Rešitelju?« - je vprašal Joram. »Rešitelju? – To ne morem prav dojeti! Kajti mi vendar hočemo pomagati ustanoviti novo kraljestvo in naša sredstva so vendar posvečena kralju, kot Mesiji.«
20 Hiram je rekel: »Bratje, ali ne bi vendar enkrat vprašali Jezusa, naj nam da vsem zadovoljiv odgovor!«
21 »Ljubi prijatelji,« je rekel Jezus, »vse vam lahko dam, samo ne zadovoljivega odgovora, kakršnega si želite in bi vas zadovoljil. Kajti odgovor, kakršnega si vi želite, bi samo okrepil vašo slabost in podobo pričakovanega še bolj popačil. Predvsem opustite skrivnosti, kajti prihajajoči ne potrebuje vaše pomoči. Ali ne stoji zapisano: Da krasote Njegovega kraljestva ne bodo imele konca! – In spet na drugem mestu: Da bo ubog – in mora ubog tudi ostati! – Ljubi prijatelji, zagotovo vam ne bo prav, če vam bom rekel: Prihajajoči se ogiblje vsakega nasilja, toda ponižnost in predanost sta njegovi silni podpori.«
22 Hiram je vstal s stola, pristopi k Jezusu in rekel: »Jezus, Ti prečudoviti človek! Ti veš več, kot mi in Janez. Tvoj govor obudi vtis, kot da Mesijo že poznaš! Povej nam, kako izgleda in kaj bo delal?«

23 »Hiram in vi, ljubi prijatelji,« je Jezus odgovoril, »na žalost vas moram razočarati, kajti Mesija ne bo izpolnil vaših pričakovanj. On prihaja k bolnim in slabotnim, k utrujenim in lačnim in jim bo vsepovsod nudil svojo pomoč, kjer bo to potrebno. Njegovo poslanstvo bo veljalo dušam Njegovega naroda, ki je ujeto in zvezano v napačni blodnji, samoljubju in domišljavosti. Njegovo orožje je ljubezen! Njegova dejanja so ljubezen; in od Svojih privržencev zahteva samo ljubezen, ljubezen in zopet ljubezen! Njegovo kraljestvo, v katerem bo on vladal, je kraljestvo ljubezni in miru. In nobenemu sovražniku ne bo uspelo to Njegovo kraljestvo uničiti. Ne vprašajte kje, kajti to je vsepovsod in ima svoj izvor in svoje korenine v najglobljem človeškem srcu.«
24 »Je bil potem ves naš trud zaman,« je vprašal Joram, »če je Mesija nekdo drug – kot smo pričakovali mi?«
25 »Nikakor!« je odgovoril Jezus. Temveč spoznajte sedaj vaše naloge in si dalje prizadevajte v pravični vnemi, toda brez denarja in blaga. – Resnično, rečem vam: Vsaka beseda – vsaka tudi najmanjša ljubezen – bo služila vsem za najbogatejši blagoslov!«
26 »Ljubi Jezus, kako to, da hočeš k Janezu v puščavo, ker po tvojem govoru sodeč si vendar bolje obveščen kot Janez?« je vprašal Hiram razmišljajoče.
27 Jezus je odgovoril: »Moj prijatelj Hiram! Prav je, da Me vprašaš o tem, ker bo vsaj v tvojem srcu prešla tudi ta senca. Sedaj pa poslušaj: To je duh v meni, ki Me tja priganja in to je zaradi Janezove volje. Zadovolji se s tem odgovorom, kajti kmalu boste slišali še več. Če pa hočete Moj nasvet, pojdite tudi vi na kraj, kjer Janez uči, kajti vaši posli tukaj so končani. Tam pa boste spoznali Mesija in on sam vam bo razodel Svojo voljo.«
28 »Jezus!« je zaklical Joram vznemirjen. »Ti nam nekaj prikrivaš! Ti več veš, kot nam poveš. Ali mi nismo vredni tvojega razodetja?«
29 Jezus je mehko odgovoril: »Joram, jaz vem za vse in poznam tudi tvoje misli. Vendar Ti hočem nekaj sporočiti, najprej pa moram priti do Janeza, ker duh v Meni postavlja to kot pogoj. Jaz ne vprašujem zakaj in čemu, kajti vse bo razodeto tistemu, ki je poslušen in ponižen do božje volje! Res pa bi lahko že vnaprej vse videl in vedel, če bi hotel; vendar tega ne delam, ker ima samo večni in resnični Božji duh vodstvo v Meni.«
30 »Jezus, kdo Ti daje zagotovilo, da je to v resnici večni Božji duh, ki Te v vseh stvareh poučuje in vodi?« je zopet vprašal Hiram. »Ali še nisi pomislil, da bi bile to lahko mogoče tudi Tvoje lastne misli? Res lepo zveni iz Tvojih ust, toda za nas poslušalce je zelo pomembno vedeti, ali iz Tvojih ust govori čista, pristna resnica?«

31 »Moj prijatelj in vi vsi, ki ste tukaj zbrani,« je odgovoril Jezus. »Dovolite, da vam v ljubezni povem eno besedo in ne mislite, da v precenjevanju samega Sebe. Meni je nemogoče govoriti nekaj drugega, kot pristno resnico, ker sem sam vseskozi resnica. Odkar znam misliti, živi v meni načelo (princip) biti resničen in odkritosrčen. Kajti, če hočeš v življenju doseči mnogo in veliko, moraš najprej začeti pri sebi in se potruditi samega sebe tako daleč spoznati, da lahko razlikuješ, kaj je v tebi resnica in kaj ni resnica. Če pa svojo voljo vedno bolj utrjuješ v tem, da vse zmotno in neresnično preženeš iz sebe ven, - potem zgrabi ljubezen tvojo notranjost za resnico in potem ti mogočni pomočnik stoji ob strani v borbi za pristno resnico v tebi samem. Čim večja je borba, toliko čudovitejša je zmaga. Kajti, kdor je postal resnica, lahko tudi drugim predstavi in razodene obilico božje resnice.
32 Kdor pa še vprašuje in misli, če je to v njem resnično, tisti je še daleč od resničnega notranjega življenja in številna razočaranja in žalost mu bodo povzročile neprijetne ure. Ker pa je Bog, Sveti in Večni, tudi vseskozi večna resnica, lahko ta resnica prebiva tudi samo pri resnici. In tako živi v meni že čudovito in najlepše potrdilo: Jaz sem v in z Bogom in z Njegovim življenjem eno! Nobena druga misel, kot Bog, nobena druga želja, kot samo biti z Bogom in nobeno drugo življenje, kot samo božje življenje živijo v Meni. To je Moje spoznanje. In zato Jaz izpolnjujem samo voljo Svojega Boga in Svojega Očeta v nebesih!«
33 »Moj ljubi mladi prijatelj,« je Hiram rekel začudeno, »tako pa ne govori noben človek in kolikor vem, tudi noben prerok! Da v tebi ležijo sposobnosti, si danes že dovolj dokazal; da pa si z Bogom, z Jehovo, popolnoma eno, tega ne morem preizkusiti (pregledati). Če pa govoriš čisto in pristno resnico, potem boš znal opravljati tudi božja dela. In tako je že bolje biti s Teboj v dobrem odnosu, kajti z velikimi gospodi ni dobro jesti pri isti mizi.«
34 »Moj ljubi Hiram,« je odgovoril Jezus resno, »ti govoriš po človeško, zato Me tvoje besede ne bolijo; če pa bi Mi lahko v duhu resnično sledil, potem bi Me bolje razumel. Pomisli, kaj sem ti že danes povedal in razmisli dalje: Delati vse iz duha večne božje ljubezni se zgodi samo iz prostih namenov! Če pa se ti, ker si spoznal Mojega božjega duha, hočeš nasloniti name, potem iz nobenega drugega temelja, kot iz čiste bratske ljubezni. Glej, jaz sem tvoje povabilo sprejel brez premislekov. Niti najmanjša misel okoriščanja Me ni premaknila. Sprejmi tudi ti Mojo ljubezen prav tako in tvoje srce bo postalo prosto in se notranje veselilo, ker je zopet vstopilo v eno povezavo, ki je pravzaprav obstajala že od večnosti, tebi seveda nezavedno. Ti si danes popoldan razglabljal z mislijo: Kje, kje sem bil skupaj z Jezusom? Kajti Moje ime se ti je zdelo znano in zato ti povem: Večnosti se nisva ločila. Ko pa sva se ločila, sem ti zaklical: V

zemeljskem življenju se bova spet našla!«
35 Hiram je zaprosil: »O Jezus, Ti skrivnostni človek, prenehaj, kajti vedno skrivnostnejše postaja Tvoje bitje! Vsaj meni se zdi tako! – Toda, še mi manjka vera; zato te prosim, oprosti mi mojo nevero!«
36 Jezus je rekel: »Hiram, Jaz od tebe ne zahtevam nobene vere, zato tudi nisi storil nobene krivice. In rečem ti, da nič ne stoji med nama. Že v kratkem času Me boš popolnoma spoznal, potem ti bo vse jasno, kar ti je danes še tako nerazumljivo.«
37 Sedaj je Joram vstal, šel proti Jezusu in rekel: »Ti ljubi Jezus! Hiram ima prav, ko pravi: Ti si skrivnostni človek. Če pa premislim vse tvoje besede, mi je tudi marsikaj bolj jasno, kar sem slišal od tvojega očeta Jožefa. Ti si bil že kot deček skrivnosten in se nisi pustil poučiti, če si si nekaj vtepel v glavo. Še vedno mislim na to: Ko si bil star trinajst let, so Tvoji starši romali v tempelj, vendar Ti nisi šel z njimi. Eno leto prej si rekel: ¨Ali ne veste, da moram biti na kraju, ki pripada Mojemu očetu?¨ (Lukež 2. pogl., 42 vrsta). In eno leto pozneje – pa bi te Tvoj oče Jožef najraje kaznoval, ker si mu pogumno rekel: ¨Če vaju tako vleče v tempelj, zakaj se ne preselita čisto v Jeruzalem? – Ti, oče Jožef in tudi Ti, mati Marija, oba dobro vesta, da Bog ne prebiva več v najsvetejšem v templju, pa vaju vseeno silno vleče tja?¨ Tvoji starši so molčali, jaz pa sem si mislil: Tega mladeniča bi jaz že potegnil! Sedaj si odrasel, toda jaz verjamem, da bi šel prej svet v pogubo, kot da bi ti spremenil svoje mišljenje.«
38 »Ljubi Joram, tu si me dobro spoznal,« je odgovoril Jezus, »toda mnenja Jaz nimam! Kajti, dokler ima kdo še mnenje, tako dolgo ga lahko spreminja. Jaz pa nosim življenje, sveto življenje in obilico vsega življenja v Sebi. In kar Jaz posedujem na življenju, je Moje za vse večnosti. Moje, ker je to z najtežjo borbo pridobljeno! Danes ne vprašujte več dalje. Kajti v najkrajšem času bo tudi vas duh vsega življenja vodil v vse resnice.«
39 Družba za mizo je strmela nad temi vsebinsko težkimi besedami in nihče si ni drznil še kaj vprašati.

3. Ples s tančico

1 Tedaj je vstala Tirza, Hiramova hčerka in se priklonila pred Jezusom, da bi pela in plesala. Zapela je psalm: »On je kralj! – On je kralj! Kralj, gospodar trum! – Ves svet vriska, kajti On je kralj časti! Tebi vsa čast! Tebi vsa čast, kajti Ti boš vse nas odrešil. Sela.«
2 Svojo tančico je umetniško zvijala in njeno gibčno telo je postajalo vedno bolj živo – njen ples je postal popolna umetnost. Ustavila se je pred Jezusom in svojo tančic ovila okrog njegove glave tako, da je izgledalo, kot bi nosil krono.

3 Jezus pa je resno spregovoril: »Tirza, hvala ti! Toda ne pusti to, kar klije v tebi, da se spremeni v strast. Svet še ne ve nič o Meni. Ko pride čas in ura Me boš tudi ti spoznala!«
4 Hiram in vsi so gledali v Jezusa in to razgreto deklico, Jezus pa je rekel: »Moji ljubi! Kar vi zreli in izkušeni še ne morete razumeti in ne dojeti, sluti to mlado dekle. Toda tudi tu velja beseda: Nihče ne more nekaj dati, česar pred tem ni sprejel! Samo tisti v njej bivajoči Duh ji je to oznanil.« -
5 »Potem bi bil Ti - zaželeni?« je počasi vprašal Joram. »Tisti od nas hrepeneče pričakovani?«
6 »Ne, ljubi prijatelj, tisti Jaz nisem,« je Jezus odgovoril, »in ne morem biti, ker vi pričakujete čisto drugega. Toda vas se ne da poučiti, ker so vaše predstave o prihajajočem kralju z vašimi lastnimi željami tako ukoreninjene. Prijatelje od prijateljev ste snubili za vaše ideje, toda vendar boste vsi doživeli razočaranje. Kajti Jaz sem prišel, da bi vam razodel voljo Jehove. In Njegova volja bo v Meni za dejanja! Ne dregajte v Mene, temveč pojdite zraven k svetim vodam tja v puščavo in si oglejte in spoznajte to Božjo voljo!«

4. Odhod ve Betanijo

1 Tomaž in Erza sta se pogovarjala in menila, da nebi bilo nič napačnega iti zraven v Betabaro. Hiram pa je rekel Joramu: »Zakaj nebi tudi midva doprinesla to žrtev?«
2 Jezus pa je rekel: »Prijatelja, o nikakršni žrtvi se tu ne more govoriti. – Če ste vašemu prihajajočemu kralju prinesli že marsikatero notranjo žrtev, vam bo ta majhen trud prinesel res velik blagoslov!
3 Kajti, ko boste ozdravljeni teh napačnih pojmov o prihajajočem in pričakovanem, s katerimi mu prihajate nasproti, bo dobilo vaše življenje šele svojo pravo vsebino. Vendar boste vse preteklo gledali kot nekaj izgubljenega. Tisti pa, resnično pričakovani, bo izpolnil vaše notranje življenje s silo in močjo. In vsak tuzemeljski življenjski namen bo pred vami razsvetlil v najlepših barvah. Sedaj pa vas zapuščam in ti Hana in Joram, me peljita v Meni namenjeno sobo. Ne zahtevajte od Mene, da bi še ostal, kajti kar Jaz rečem – velja! In tako vam vsem želim blagoslovljen počitek.«
4 Jezus je legal k počitku, pri ostalih pa je bilo vedno bolj živahno, kajti glavno vprašanje je bilo za vse: Kdo je Jezus?
5 Hiram je po kratkem času rekel: »Pustimo vendar prihodnosti, da nam prinese pravi odgovor! Kajti Jezus vendar ne more reči: Jaz sem kralj! - Hočete biti Moji vazali? Pustimo Jezusa naj gre; On bo že vedel, kaj nam je potrebno.«
6 Postalo je vse tiho in vsi so se podali k počitku. Toda Hana ni mirovala, temveč je

pekla kruh za popotnike; in ko so bili zjutraj vsi na nogah, je po vsej hiši dišalo po svežem kruhu.
7 V veliki sobi so se gostje posedli k zajtrku. Tedaj se je pojavil Jezus in vse navzoče prisrčno pozdravil. Joram, kot gostitelj je hotel moliti za jutranji blagoslov, tedaj pa mu je Jezus rekel: »Moji ljubi prijatelji, tudi tu pri tem vašem opravilu molčite z usti, govorite pa toliko bolj s srci! In blagoslavljajte, blagoslavljajte, kajti blagoslov je potreben! V blagoslovu se razodenejo moči vaše ljubezni in večnega božjega življenja. Vsak blagoslovljeno pričeti dan – ne bo samo vam, temveč tudi okolju za blagoslov. Zato molčimo in pri tem blagoslavljajte, kar vam leži na srcu!«
8 Po enem notranjem miru je Jezus rekel dalje: »Hana, ti mati te hiše! Medtem ko smo mi spali, je tvoja ljubezen ustvarila ta dišeči kruh, da bi nas osrečila. Resnično, Moj Oče ti bo znal poplačati! In tvoja ljubezen bo postala življenjski temelj, na katerem boš ti našla še marsikaj čudovitega v sebi!«
9 Molče so použili svoj zajtrk, nato pa se je Jezus poslovil in ti štirje prijatelji so ga spremljali na poti k Janezu.

5. Jezusov krst nad Jordanom

1 Dan je bil vroč. Joram in Hiram sta nosila živila, ki sta jima ju njuni ženi Hana in Mira dobro zavili in položili v torbo. Večkrat so tudi počivali, vendar se med potjo niso veliko pogovarjali, ker je v teh štirih možeh tičal neki strah do Jezusa. Že od daleč je bilo videti veliko naroda, kako so se nameščali ob hribu; celo nekaj kamel je bilo tam – potrdilo, od kako daleč so ljudje prihajali obiskovati puščavskega pridigarja.
2 Ko se je Jezus s Hiramom, Joramom, Tomažem in Erzo približal Janezu, je bilo okrog njega izredno veliko naroda. Janez je opazil prihajajoče.
3 Jezus se je usedel na neki visoki kamen in ostali prijatelji ravno tako, kajti tam naokrog je ležalo zelo veliko majhnih in velikih kamnov. Tedaj je svetlobni žarek padel na Jezusa, da ga je bilo še komaj mogoče videti, kajti nad Njegovo glavo in okrog Njega je bila luč, samo luč!
4 Skozi to pa je spoznal notranji duh v Janezu Rešenika in on je glasno pričal: »Glejte, to je Božje jagnje!« (Jan. 1 vr. 31-33) »Glejte, tam prihaja Tisti, ki mu nisem vreden zavezati jermenček na sandalu! Tam je On, ki bo odrešil narod vsega zla!«
5 Jezus je molčal, Janez pa je postajal vedno bolj zgovoren in njegov glas je bil kot orkan, ko je zaklical: »Temu morate slediti, kajti on je Obljubljeni!«
6 Jezus se je počasi približal Janezu in rekel: »Brat! V duhu ljubezni prihajam k tebi in mir bodi s teboj! K tebi Me je gnalo, da bi izpolnil Gospodovo voljo; in v tvoji votlini s teboj in z Gospodom povezan – pričakam jutro novega dne!«

7 »O Jezus! Jaz nisem vreden, da prideš Ti v moje siromašno votlino!« je odvrnil Janez resno. »Kajti Ti si obljubljeni!« -
8 »Janez! Ali si pozabil, da sva midva brata, da naju združuje isti duh, duh služenja?! Glej, v služenju sva si enaka!«
9 Janez je prosil še bolj resno: »Gospod, pojdi od mene, kajti Ti si svet, jaz pa nosim še preveč zemeljskega prahu v sebi!«
10 »Tako naj se zgodi tvoja volja!« je rekel Jezus odpovedujoče. »Vendar, moj brat Janez, jutri pridem spet! Potem ti hočem dati potrdilo: Da te vroče in iskreno ljubim in ne mislim na tvoj zemeljski prah. – Mir s teboj!«
11 Jezus se je oddaljil in šel k prijateljem; oni pa si tega prizora niso znali razložiti. »Počakajte do jutri,« jim je rekel Jezus, – »potem bo vse jasno!«
12 Daleč so ti štirje spremljali Jezusa. V neki skalni votlini so si našli počitek in hoteli jesti, Jezus pa ni hotel sprejeti nobene hrane in pijače. Drugi so se temu čudili. Joram pa je vseeno rekel: »Jezus, tako pa ni mišljeno. Mi jemo, Ti pa se postiš? – Potem se bomo tudi mi postili, da bomo čisto povezani s Teboj!«
13 »Moji prijatelji,« je rekel Jezus žalostno – »žalost in bolečina napolnjujeta Moje srce. Z velikim upanjem sem prišel tu sem in najdem Janeza tako, kot ga nisem hotel najti. Duh mu je oznanil, da sem Jaz pričakovani. Toda on je ustvaril prepad, ki ga ločuje od Mene. Janez se počuti poln krivde in zemeljskega prahu – in se hoče sam očistiti z mučenjem in zunanjim izpolnjevanjem dolžnosti. In to, prijatelji, je to kar naju ločuje!«
14 »Ali mi tu ne moremo pomagati in opozoriti Janeza na njegovo zmoto?« je vprašal Tomaž. »Tudi meni življenje ni tuje, vendar z Jehovo pomočjo se lahko veliko doseže.«
15 »Pustite to, ljubi prijatelji!« je resno odgovoril Jezus. »Použijte svojo malico, ker je blagoslovljena. Jaz pa grem še v samoto.« -
16 »Potem grem tudi jaz s Teboj,« je rekel Hiram odločno, »kajti okolica tukaj ni preveč varna.«
17 »Ostanite! – In ko bom dovolj utrujen pridem k vašemu ležišču.«
18 Tako je Jezus sam odšel iz votline, ostali pa so se posvetovali, kako bi mu lahko pomagali.
19 Tomaž je rekel: »Bratje! On je vendar pričakovani – seveda ne po naši pameti! Da, mi smo zaman upali, da bomo zmagali nad našimi sovražniki, vendar bo Njegova misija trnjava.«
20 »Ne morem verjeti in dojeti!« je rekel Joram. »Bolje bo, če vprašamo Janeza. Čemu koristi vse naše upanje in hrepenenje? To vendar ne more biti Jehova volja, da bi mi za vedno hlapčevali, kajti mi smo Njegov narod.«

21 »Da, lahko bi imel prav,« je odgovoril Hiram; »toda, ali ne bo Janezova in Jezusova misija hotela razrešiti nekaj večjega? Zakaj naj bi se vsi spokorili, kot pridiga Janez, ko pričakovani živi že med nami? Če bi mi v pravi luči to spoznali, potem bomo šele razumeli Jezusa. Kajti v Njem prihaja luč, ki je v nas ugasnila. Janez pričuje: ¨On je luč, jaz pa pričam o luči!¨ Zato bom šel jutri k Janezu, da se bom prepričal: Kdo je pravzaprav Jezus – in kaj moramo sedaj storiti?«
22 Joram je rekel: »Prav je tako, brat! Toda sedaj bomo povečerjali.« In tako so se pogovarjali sem in tja in večerja jim je zelo teknila. Hitro je nastala noč! – Toda Jezusa še ni bilo videti; njihovi klici so ostali neodgovorjeni in tako so potem legli k počitku. Šele sredi noči je Jezus vstopil noter, blagoslovil speče in tudi Sam legel k počitku.
23 Napočil je novi dan. Hladni vetrovi so pihali od Jordana in ti štirje so se zbudili. Toda Jezus je še spal, zato je Joram rekel tiho: »Pridite bratje, pustite Jezusa dalje spati, kdo ve, kako dolgo je Jezus bedel to noč. Torbo s hrano mu pustimo tukaj. Mi pa bomo sedaj poiskali Janeza, nato pa se bomo vrnili v to votlino in bomo skupaj zajtrkovali.«
24 Tako so se oddaljili in odšli v smeri proti Jordanu.
25 Minevale so ure. – Na hribu, kjer je Janez pridigal, je bilo že veliko naroda, tudi templarji in pismouki so bili med njimi. Naši štirje prijatelji so srečali mnoge poznane in nato se je pojavil Janez s svojimi učenci. Hitro so ga obkrožili in začeli vpraševati o obljubljenem in Rešitelju. »Kdo in kaj je obljubljeni? – Kdo si ti?« -
26 Janez pa jim je rekel: »Jaz sem samo klicar in pridigar v puščavi! (Jan. 1-vr.23) Pripravite Gospodu pot in zravnajte njegove steze! (Kot stoji zapisano v Izaiju 40 – 3.) Jaz vas krščujem z vodo. – Tisti pa, ki bo prišel za menoj, On pa bo krščeval z ognjem!« (Mat.3 – 11)
27 »Potem je tvoj krst brez koristi, če pride drugi in močnejši!« so mu odgovorili.
28 Toda Janez je rekel: »Kajti preden sem jaz bil – je bil ON! V Njegovi roki je velnica. On bo pometel svoje gumno. Vse kar bo uporabnega bo zbral, vse kar pa bo neuporabnega, bo prepustil ognju.«
(Matej 3 - 12)
29 In njegova pridiga je močno delovala dalje in mnogi so se spreobrnili in se pustili krstiti.
30 »Kaj pa praviš sedaj?« je rekel Tomaž Joramu. »Ali naj še dalje sprašujemo? Tu si slišal dovolj, kajti po Janezovem, Jezus ne bo nikdar kralj. Kajti kralj, po katerem mi hrepenimo, bi moral imeti drugega glasnika, drugega pripravljalca poti!
31 In tako, kot sedaj poznam jaz Janeza in Jezusa, bosta oba odklonila vsako silo proti našim zatiralcem!« -

32 Joram je odgovoril: »Tomaž, kako si ti predstavljaš zdaj novo kraljestvo, če bo Jezus prevzel oblast?«
33 Naenkrat je rekel Janez glasno in pri tem pokazal na Jezusa: »Glejte! To je jagnje božje, ki nosi grehe sveta!«
34 Vsi pogledi so se usmerili tja, kamor je pokazal Janez – in počasnih korakov, v preprosti beli, dolgi obleki – (med vsemi pisanimi barvami drugih) je prišel Jezus tja do ljudske množice. Resen je bil njegov pogled. - Njegovi zlati kodri so vihrali v vetru in Janez je še enkrat zaklical: »Glejte, to je Božje jagnje!« - Spoštljivo so Mu naredili prostor - in molčali.
35 »Mir s Teboj in z vsemi vami!« je rekel Jezus in blagoslavljajoče se je premikala njegova roka počasi od leve proti desni. »In sedaj, Moj Janez, Me daj krstiti, po volji Boga!«
36 »Nikoli Te ne morem krstiti, prej bi moral biti jaz od Tebe krščen!« Jezus pa mu je nežno odgovoril: »Pusti to! Kajti to sva si dolžna! Da izpolniva vse pravičnosti!« (Matej 3, 14 – 15)
37 Za tem je Janez krstil Jezusa! In ko je bil Jezus krščen in je stopil iz vode, je vse nebo obsijala krasota in iz te krasote je zazvenel čudovito dobrodejni glas: »To je Moj ljubljeni Sin – nad katerim imam veselje!« (Marko 1- 11)
38 Prijatelji so se presenečeno spogledali in tedaj je rekel Tomaž: »Bratje, hočete še druga potrdila? Tu je Kristus in On bo tudi nas odrešil!«
39 S svojimi sijočimi modrimi očmi je gledal Jezus vse ljudstvo in nežna ganjenost je šla skozi vsa srca, kajti prizor poteka je bil prečudovit.
40 Nato je on usmeril svoje korake proti štirim prijateljem in jim rekel: »Prijatelji, pojdite sedaj zopet domov! – Jaz bom ostal še nekaj dni tu, v tej okolici, vendar morate vašo torbo vzeti s seboj, kajti Jaz je ne potrebujem. Ne pozabite, kar ste tu slišali in doživeli, kot tudi Jaz ne bom pozabil vas. Moj večni Oče v Meni Mi kaže Mojo pot, po kateri moram sedaj hoditi. – In Moja ljubezen Me vleče vedno tja, kjer lahko pomagam, zdravim in osrečim! – Kdor pa ljubi Mene, tega bo osrečil Moj sveti Oče z resničnim nebeškim veseljem!«
41 Prijatelji pa so nagovarjali Jezusa, naj se vendar vrne z njimi nazaj; toda Jezus je odklonil rekoč: »Ne Moja, temveč volja Boga, Mojega Očeta se naj zgodi sedaj in vselej! – In tako pojdite v miru, spremljani z Mojim blagoslovom, prežeti z resnico, ki ste jo slišali iz nebes!«
42 Tedaj so se prijatelji končno poslovili od Jezusa in spoznali v Njem Zveličarja in Rešitelja! – Jezus je odšel sam v puščavo in nihče mu ni sledil.
43 Še enkrat je hotela žalost stisniti njegovo srce. - Tedaj pa je vzravnano rekel: »Oče! – Tvoj sem in iz Tvoje roke sprejemam, kar Meni in vsem ljudem koristi! Samo

Tebe hočem slaviti (poveličevati)! Nobena žalost naj me več ne stiska. Samo ljubezen naj Te osrečuje in vse ljudi te Zemlje!«

6. Jezus v puščavi

1 Noč je bila. – Na jasnem zvezdnatem nebu so pozdravljale čudovite zvezde in oznanjale mir, Božji mir. Neka sveta tišina je obdajala v Sebe zatopljenega Jezusa, ki je sedel na eni skali sredi puščave. Nič se ni dalo spoznati, ker je noč vse prekrila s svojo temo; toda okrog Jezusa je svetila čudovita luč. Slišati je bilo rahlo šumenje peska, ker je začel pihljati lahen veter od vzhoda. Tedaj je Jezus dvignil svojo glavo. Njegove sijoče oči niso bile utrujene in opazovale so to igro peska. Od daleč se je oglašalo kričanje živali, ki so si iskale hrano, ker jim je njihov vonj izdajal, da je v bližini človek. Komajda je Jezus pogledal v smer, od koder je prihajalo sopenje živali, ker je bil brez skrbi. Počutil se je varno in veselo. Njegove roke so objemale kolena in govoril si je: »Oče, Moj oče! – Jaz se počutim popolnoma v Tebi in Moja sreča je brezmejna! Svoje naloge vidim popolnoma bistro in jasno in vidim tudi uspeh. – Kajti Ti si v meni! Nobeno drugo življenje kot Tvoje in nobene druge zahteve ne nosim v sebi razen Tvojih. O Moj Oče! Ti si moj edini Jaz in Jaz sem Ti! – Nič naju ne more ločiti, kajti Moja duša je popolnoma prežeta, od Duha izpolnjena, od Duha tvojega večnega pra – Bitja.« - »Tako naj tudi ostane, zavezano v njem, dokler se vse ne izpolni!«
2 Amen!« je rekel Jezus; »Amen!« je zazvenelo to v Njem.
3 Angel je stal pred Jezusom in se priklonil poln spoštovanja pred Njim in rekel: »Gospod! Moji bratje so me prosili naj Te prosim, da bi Ti smeli služiti, ker v svojih molitvah niso dobili dovoljenja. To je za njih poniževalno, da žive v blišču in preobilju, medtem ko ti hočeš še nadalje živeti v revščini in nizkosti. To je za nas vse nerazumljivo, da Ti , o Gospod, hočeš celo ostati sam.«
4 »Moj zvesti Rafael,« mu je rekel Jezus, »ti poznaš vendar vse te pogoje. Torej veš tudi, da meni kot človekovemu sinu leži na srcu samo doseči zastavljeni cilj! Povej vsem svojim bratom: Da Jaz od te poti ne bom odstopil niti za centimeter, da Jaz ne smem nositi v Sebi niti ene same napačne poteze, da bom postal z večnim, svetim Očetom popolnoma in čisto eno. Kar delam Jaz in bom še delal, delam iz življenja in iz moči večnega Očeta. Moj Oče ve za vse! In Jaz vem vse iz Očeta; kajti Jaz sem eno z Njim. Kmalu, prav kmalu bodo prišli dnevi in ure, ko bodo tudi vaše zahteve potešene: Služiti meni! Toda sedaj pa moram biti še sam – zaradi Moje – vaše in volje vsega človeštva!«
5 »O Gospod! – Samo Tvoja volja se naj zgodi!« - in Jezus je bil zopet sam. Še

enkrat se je obrnil njegov pogled v notranjost, in pred njegovimi duhovnimi očmi je še enkrat zaživela Njegova sveta in visoka naloga. Videl je narode, ki se borijo, videl jih je prihajati in odhajati in samo njihove sence so ostajale kot nejasna bitja - živeče ideje, ki v svojih napačnih predstavah o življenju in svoji napačni ljubezni, za tukajšnji obstoj sicer opravičljivo ohranjajo, toda v sebi so brez vsakega trdnega življenjskega temelja. In on je videl zahtevo po življenju – ali minljivosti – v njih.
6 Nadalje je videl, kako so drug za drugim vstajale osebnosti, možje in vidci, ki so bili gnani od notranjega duha, da poučujejo narode po tem, v njih dozorelem božjem duhu. Ti že spoznavajo v Jezusu to silno Božje življenje. Oni želijo opozarjati Nanj in govorijo: ¨Tam je od nas vseh pomočnik in rešitelj!¨ Ne morejo pa še priti do izraza, ker jim je za Njegovo veliko Rešenjsko delo še manjkal pravi pojem.
7 Blagoslavljajoče je dvignil Jezus svojo desnico: »Tudi vam se bo zasvitalo, ko bo Moje pričeto delo dokončano!«
8 Nova podoba se je pojavila jasno pred njegovimi očmi: Ugledal je zemljo, kot ta svet, kot nepopolno – in nebo, kot onostranstvo, kot popolno življenje.
9 En dolg, toda povsem slaboten most je povezoval oba svetova, vmes pa je bil silni tok valovja; in to valovje je bilo znova oživljeno s pohlepnimi in odurnimi živalmi.
10 In Jezus je videl kako je borba na tem svetu težka – in ta čudoviti cilj skoraj nedosegljiv. In On je videl zadnjo ostro preizkušnjo, kjer sta na tej strani mostu stala dva angela s tehtnico in mečem in tako pogosto tehtano – in prelahko ugotovljeno – morajo pojasniti. Na drugi strani pa je pričakujoče stala gruča belo oblečenih bitij s palmovimi vejami v rokah.
11 Blagoslavljajoč je dvignil tudi tu Jezus svoje roke nad njimi in rekel: ¨Tudi vi se boste veselili z menoj, ko bo zgrajen novi most iz dejanj Moje ljubezni! In nihče naj ne bo več preizkušen, če je sposoben za nebesa! Kajti Moje življenje bo v bodočnosti za vse kažipot v pravo življenje; vendar brez tega Mojega notranjega življenja nebo nihče našel vhoda v ta notranja nebesa!«
12 Sedaj pa je nastala še tretja podoba: Pred Jezusa so stopili vsi patriarhi, vsi preroki in so Mu kazali v eni roki knjigo in v drugi roki tablice zapovedi – in se globoko priklonili pred njim. Jezus jih je blagoslovil z obema rokama in rekel: »Pojdite v miru domov! Kmalu bo tudi vaše hrepenenje potešeno, kajti Jaz sem izpolnitev!« - 13 Jezus je potem zaprl oči. Počival je na prsih svojega Očeta in se srečno smehljal.

7. Resničnost prihaja

1 Postajalo je vedno svetleje in sonce je žareče vzhajalo in barvalo daleč naokrog nebo s svojimi žarki. Jezus je spet postal popolnoma človek in pričakoval začetek

dneva: »O pridi ti dan, in blagoslovljena naj bo tvoja Luč, da bom lahko deloval po volji svetega Očeta. Ti Zemlja, pa skupaj s svojimi prebivalci bodi blagoslovljena iz najvišje obilice čistega Božjega življenja!« -
2 Jezus je sestopil iz skale in se podal tja do plitve žuboreče vode, katere tok se proti Jordanu povečuje. Jezus si je umil roke in obraz in se okrepčal z čisto vodo. Gledal je po okolici, vendar nikogar ni videl, ker je bil skoraj polovico dneva hoje oddaljen od kraja, kjer je Janez poučeval. Ogledoval si je okolico, ki je bila porasla z visokim grmovjem z močnimi koreninami, po okolici pa je bilo tudi veliko visokega skalovja. Tu in tam so stala pokvečena drevesa in iz nekaterih dreves je kapljal med, ki so ga čebele marljivo nabirale.
3 Jezus je začel nositi skupaj nekatere drevesne veje, ki so se dale zlomiti in ko je sonce doseglo najvišjo točko, se je že lahko utaboril v senci koče, ki si jo je zgradil. Postal je malo lačen, zato je začel jesti med in mehke koreninice, ki so bile njegova edina hrana.
4 Zadovoljno je sedel pred svojo kočo in prisluškoval vetru, ki je prinašalo vprašanja in tožeče zvoke bitij, ki so slišala, da se jagnje božje, ki nosi grehe sveta, nahaja v bližini. Niso še videla Jezusa, toda On jim je spregovoril: »Tudi vam prinašam kruh življenja in vam pokažem pot do notranjega življenja! Vendar v to resnično življenje boste prispeli šele, ko ga bom Jaz dopolnil. Do takrat pa se učite potrpljenja in ljubezni!«
5 Tedaj so ga bitja ugledala. Oklevajoče so pristopila bližje, vendar je bil za njih uganka, ker se je nahajal v človeški podobi in jih je vseeno videl. Potem pa se je nekdo opogumil in spregovoril: »V miru se Ti približujemo, ker nam je Božji odposlanec naznanil, da naj bi bil Ti tudi naš Rešitelj. In če nas slišiš, Te prosimo za odgovor.«
6 »Vašo prošnjo sem slišal in Božji odposlanec vam je prav povedal, vendar sem lahko Rešitelj samo tistim, ki verujejo Vame in Moje poslanstvo in potem delajo dela, ki jih delam Jaz v nesebični dejavni ljubezni. Vse pa, kar delam Jaz, je pred tem Meni ukazal Moj Oče.« jim je odgovoril Jezus.
7 »Kdo je Tvoj Oče in kje si bil spočet?« ga je vprašal duh. »Radi Ti bomo verjeli, če nas boš znal odrešiti te enoličnosti našega bistva (bitja):«
8 »Poslušaj ti, ki si bil slab duhovnik in še slabši Božji služabnik,«,je Jezus odgovoril resno, »toliko pa bi si ti v svojem dolgem zemeljskem življenju že moral osvojiti, da bi vedel, kdo je Tisti o katerem govorijo očetje in preroki! In, da nihče ne more podedovati božjega kraljestva – če pred tem ni postal dedič!
9 Res si obvladal Mojzesove knjige in nekatere preroke. Ko pa si moral odložiti svoje telo, je pa bilo skoraj vse pozabljeno. In, če ti ne bi pripadala ljubezen in privrženost

nekaterih iz tvoje Sinagoge, bi stal sedaj tu čisto sam. Za pravico, da bi veljal tudi za dediča, pa nisi naredil niti najmanj, kajti desetina ti je bila važnejša, kot najlažja Mojzesova zapoved.«
10 »Ti govoriš kot kakšen Gospod,« je rekel duh duhovnika, »in Tvoje besede so ostrejše kot oster meč. – Toda Ti si še človek in polagaš merilo, kot bi bili mi še tudi ljudje. Mirno smo se Ti približali, toda Tvoje besede nam jemljejo vsako upanje na rešitev.«
11 »Počasi, Moj prijatelj,« je rekel Jezus, »prav zato, ker sem Jaz tudi duh, kot ti in vsi drugi, lahko govorim z vami, kot s Sebi enakimi. In tako ti povem: Niti koraka ne boš prišel naprej, če se ne boš potrudil in tudi tisti, ki hodijo s teboj, da boš plačal vse nazaj, kar si nepravično pridobil. Ti neuvidevno odkimavaš z glavo in si misliš: Kako to – in se tudi nisi nikoli vprašal, komu pripadajo darovi, ki jih je narod prinašal Gospodu? Res naj bi živeli od darov, kajti vsak delo je vredno svojega plačila. Vse drugo pa pripada ubogim. In tako ste s tatvino postali dolžniki ubogim. Ali misliš, da lahko Bog pozabi, če ti enostavno prosiš, da bi tebe in druge odrešil? – Rečem ti: Še večnosti boš stal na teh tleh, ki ti ne morejo dati ničesar, res pa te bodo oropala še zadnjega upanja! Zato se potrudi in se od mene nauči odpovedovanja, vdanosti in spoznanja. Jaz ti ne zapovedujem, da moraš oditi dalje in tako dolgo, dokler bom Jaz bival tu v tej samoti, ste lahko priče in poslušalci Mojega duhovnega življenja.«
12 Duh duhovnika se je potegnil nazaj; pošla mu je vsa hrabrost, da bi lahko sploh še spregovoril kakšno besedo; vendar je drugim zvesto in resnično povedal, kako mu je bilo pri srcu.
13 Jezus pa je blagoslovil te slepe. – In ponovno je bilo spet vse tiho okrog Njega, kot je bilo pred tem tiho v Njem. V duhu je hitel v globino Svoje lastne duše in v preiskovalnem iskanju se je vadil kritike na gibljaje, ki so se še moteče postavljali med Njega in večnega Očeta.
14 Tedaj je Jezus potopil misli ljubezni in usmiljenja v Svojo Njemu odprto dušo. Napolnjen je bil z najvišjo radostjo in iskreno povezanostjo in tako zaklical: »Pridite vsi in sprejmite ljubezen in milost Gospodovo! Kajti njegova dobrota in ljubezen sta večni in Njegovo usmiljenje seže do najglobljega brezna!« Glasno so zazvenele te, z najvišjo ljubeznijo prežete besede in odmev je zadonel nazaj: »Zato nam dopustite biti, kot eden – in Ti bodi vsem ljudem brat!« -
15 »Oče, Ti čudoviti!« je odgovoril Jezus; »Kako se Ti zahvaljujem! Jaz smem biti vsem brat skozi Tvojo v meni posvečeno voljo. Sedaj nisem več sam! – Tako daleč, kot znam misliti, tako daleč kot sega Moje hrepenenje, tako daleč hočem vse osrečiti! Kajti Tvoja ljubezen, o Oče, Mi kaže tudi tistega kot brata, ki je celo Tvoj sovražnik in

nasprotnik in se za Tvoje sveto Božje življenje sploh ne meni. Tako se Ti zahvaljujem, ker živim samo po Tvoji volji! Naj se zgodi Tvoja volja! Amen.«
16 Sonce se je nagnilo k zatonu. Jezus je sedel pred svojo kočo in tiho gledal v rdeče obarvano nebo; mirne poteze na Njegovem obrazu so bile skoraj slovesne, kajti v sijoči čistosti je vstajalo v Njegovem notranjem svetu novo sonce življenja.
17 In videl je drugega Jezusa v sebi, ki je stal, obsijan od vzhajajočega sonca v Njem, v svetli luči. Videl je, kako so iz oči, ust in obeh rok tega Jezusa izhajali žarki. In luč teh žarkov je prodirala iz Njegovega notranjega sveta ven, da služi kot sporočilo vsej Zemlji. Tudi tisti duhovi, ki so stali v gručah okrog Njega so videli ta čudoviti svetlobni pojav, ki je bil enak zvezdnemu dežju.
18 Ko je sonce popolnoma zašlo in se je tema hitro zgoščevala, sta bila koča in prostor okrog Jezusa zaradi Njegovega notranjega sijanja osvetljena. Ponižno se je Jezusu začel približevati neki drugi duh iz skupine in ga vprašal: »Gospod, ali Te naj molimo? Kajti Ti nisi človek in ne duh in če Tvoj obraz ne bi bil tako praznično spokojen, bi se te moral bati, toda tako pa me vleče k Tebi in Te prosim, če ti smem služiti.«
19 Jezus je odgovoril: »Motiš se, ko misliš da nisem niti človek niti duh, ker sem oboje. Tvojega služenja Jaz danes še ne potrebujem, toda služi svojim bratom in v svoji notranjosti boš potem tudi ti doživel takšno veselje, kot živi v Meni. Tako, kot se Jaz veselim, da sem povezan s tem večnim Božjim življenjem, tako se boš potem tudi ti veselil v duhu ljubezni, ko boš povezan z vsemi svojimi brati« -
20 »Gospod, od kod naj vzamem sredstvo za služenje?« je vprašal duh. »Tu ni drugega kot samota; če ne bi bilo Tebe, kam bi odšli?« Jezus je rekel: »Si prepričan, da si tako siromašen? Kaj sem Jaz prinesel s seboj v puščavo? Glej, samo srce polno ljubezni, srce polno hrepenenja pomagati vsem, resnično vsem in zavest: Jaz sem povezan z Bogom! Povej, ali nebi tudi ti mogel imeti tega? Glej, če boš postal pozoren še na predhodnike izven tvojega notranjega sveta, bi ti povedali, da si jih moraš prilastiti. In ko boš storil to, boš spoznal Tistega, ki ti je to svetoval. Tako pojdi v miru in blagoslovljena naj bo tvoja volja in dejanja! Amen.«
21 »Amen!« je rekel osrečeni, ker je v njegovem srcu zatlela iskra iz Jezusove sončne ljubezni. Jezus je potem počival v svoji koči. Z veliko pobožnostjo so se tukaj bivajoči duhovi namestili okrog koče, in neskončno mnogo angelov je bilo srečnih, da so lahko varovali Tistega, ki je vsa njihova sreča in življenje. Ostro so stražili, ker so vedeli, da je tudi sovražnik na preži.
22 Ob začetku novega dneva je bil Jezus buden. Zahvalil se je vsem pomočnikom in molil: »Sveti Oče! Novi dan in nova naloga ležita pred menoj! Ena čista, velika in

sveta ljubezen se oglaša v meni, da bi se popolnoma potopila v Tvoj Jaz, v Tvoje življenje, ki hoče vsakogar dvigniti, kdorkoli bi bil, tako se samo roke proseče dvigajo. O Ti Moj Oče, tudi ta dan naj pripada popolnoma Tebi in Jaz, resnično Tvoj, se hočem veseliti!«
23 Jezus je blagoslavljal in žarki luči in življenja so prodirali ven v vesolje – nato pa je potreboval nekaj trenutkov tišine, da se je zopet prav znašel v to zemeljsko okrog Njega. Potem, ko se je osvežil in zopet nasitil kot prejšnji dan, se je odpravil in šel proti Jordanu, ki je bil dosegljiv približno v treh urah. Ob skalah, mimo velikih in majhnih pokvečenih drevesih in redko rastočem grmovju se je vila Njegova pot; toda Jezus ni pazil na to, kajti neki nagon v Njem ga je silil, da čimprej pride do Jordana in po nekaj urah hoje po pesku brez poti je dosegel svoj cilj!
24 Daleč naokrog ni bilo nobenega človeka, kljub temu pa je videti ob obalah Jordana še večjo vegetacijo. Divje živali in nekatere krotke srne so že od daleč videle prihajati popotnika, vendar niso kazale nobenega strahu, temveč so iskale bližino prihajajočega človeka, kot da bi bil on njihov prijatelj. V Jezusovih očeh se je zasvetilo, kajti v sebi je začutil moč, da je lahko tudi te živali srečal z ljubeznijo. »O, ko bi lahko tudi vam vzel ves strah in grozo, kako bi to osrečilo Mojega Očeta! – Toda to potrebuje še neskončno dolgo časovno obdobje.« - je rekel Jezus in blagoslovil to okolico.
25 Od daleč je vzdolž obale prihajala neka karavana. Jezus se je skril za zeleni grm in jih pustil iti mimo. Karavano pa so spremljali mračni, dobičkaželjni duhovi in ti so opazili iz Jezusa izhajajočo notranjo luč. Takoj so pohiteli k luči, Ga obkolili in se posvetovali, kaj to pomeni? Vedeli so, da je tu človek! Toda ta skrivnostna luč v Njegovem telesu jih je vse spravila v največjo radovednost.
26 Jezus jih je tudi videl, vendar ni rekel nič. In tako so spraševali drug drugega: »Kaj hočemo pravzaprav tu, kajti to je vendarle še človek?« Neki duh je potem rekli: »Da, toda kaj za eden? – Ne morem proč, kajti ti žarki so zame magnet, ki se mu ne morem izogniti. Potem je spet nekdo drug rekel : »Meni je ravno tako – toda kaj nam lahko to koristi? Ta je vendar še človek!«
27 Nekdo s prebrisanim obraznim izrazom in brutalnimi potezami je zaklical: »Kar nam ponuja ta človek, od tega ne moremo nič dobiti, ker pri sebi nima niti ene vrečke. Naj se hrani od svoje luči, mi pa gremo dalje s tistimi, ki so tu pred nami!« Drugi so se branili in govorili: »Mi ostanemo tukaj! Kajti nekaj tako dobrodejnega in pomirjujočega že dolgo nismo občutili. – Ti pa lahko mirno greš svojo pot.«
28 »Da, toda z vami, kajti vsi me morate ubogati!« je odgovoril nagovorjeni, »in tako zahtevam od vas, da greste z menoj dalje!«
29 »Ne, mi ostanemo in videli bomo, kdo bo močnejši, ti ali mi! S škripajočimi zobmi

je moral voditelj spoznati svojo nemoč, zato je spregovoril z drugačnim tonom: »Toda prijatelji – nobenega prepira! Če hočete ostati, ostanem seveda tudi jaz, toda ušel nam bo veliki dobiček!«
30 »Ti imaš vedno dobiček v očeh, toda dal še nisi niti enemu samemu ničesar, mi smo lahko zmeraj tožili in se prepirali – vedno smo morali samo gledati, kako se ljudje med seboj goljufajo in to je bilo tudi naše edino veselje pri tem. Toda tale tukaj pa ne izgleda kot kakšen kramar in goljuf – in tako ostanem v nadalje tukaj.«
31 »Jaz tudi « so zaklicali skoraj vsi in tako je ostal mračni tovariš sam.
32 »Horeb! Kako to, da si naenkrat ostal sam?« ga je vprašal Jezus. – »Prestrašeno je pogledal nagovorjeni Jezusa in rekel: »O, Ti me poznaš? – Ti me vidiš? – Kdo si Ti in kaj nameravaš?«
33 »Horeb! – Nisem ti dolžan polagati računov in da zveš kdo sem Jaz, ti v tem trenutku nič ne koristi, ker mi še nisi odgovoril na moje vprašanje. Toda storil si pametno, ker si se ravnal po svojih tovariših, ki so izbrali daleč najboljše.« mu je odgovoril Jezus.
34 »Ne razumem te,« je nasprotoval Horeb, »kako pa lahko veš, da so oni pametnejši od mene? Vsi oni so še novinci v tem duhovnem svetu. In kako prideš Ti do tega, da mi daješ dobre nasvete, je zame en čudež.«
35 Jezus je odgovoril: »Saj si vendar kot človek verjel v čudeže, zakaj se potem čudeži ne bi mogli dogajati tudi v duhovnem kraljestvu?« -
36 »Tako ne bova prišla dalje«, je rekel Horeb, »toda brez Tebe tudi ne, ker oni na Tebi najdejo toliko všečnosti. Mogoče boš svetoval mojim tovarišem naj gredo svojo pot.«
37 Jezus je odvrnil: »Zakaj naj bi naredil nekaj, kar bi tvoje spremljevalce še bolj onesrečilo? Najina cilja sta si popolnoma nasprotna, zato te ob navzočnosti tvojih tovarišev sprašujem, kaj je pravzaprav tvoj cilj?«
38 Horeb je posmehljivo rekel: »To vprašanje je smešno! – Čemu mi potrebujemo cilj? Glavna stvar je, da najdemo zadovoljstvo in da se ne dolgočasimo.« »In verjameš, da bo tako vedno ostalo?« je vprašal Jezus. »Kako se boš postavil, če te bodo tvoji tovariši le zapustili in boš ostal sam? Kajti ni ti še prišlo v zavest, da se giblješ na popolnoma tujih tleh in si postal samo sostanovalec tujega sveta, ki seveda ustreza tvojemu notranjemu svetu, če pa bi bili ti ljudje v čigar sferi ti sedaj živiš, drugega nazora in drugačnega spoznanja, kaj bi pa potem naredil? Kajti ostal bi takoj brez domovine in sam!«
39 Horeb je odgovoril: »Tvojih besed ne morem razumeti in tudi razumevanja nimam za to!«
40 Jezus: »Potem pa molči. – Jaz pa bom govoril z drugimi! In tako pridi ti, Ahim in Mi

odgovori na vprašanje: Kaj si občutil, ko si Me zagledal?«
41 Ahim je vprašal : »Kako naj Te nagovorim, ker Te ne poznam? Kaj pa sem občutil, ko sem te videl, ne morem obleči v besede, kajti niti v svojem zemeljskem življenju, niti tu v kraljestvu duhov, nisem nikoli doživel ta občutek. Toda to, kar izhaja iz Tebe, mora biti nekaj zelo, zelo lepega, ker se ne morem ločiti od tvojega pogleda.«
42 Jezus: »Dobro, Ahim, tvoj odgovor Me je zadovoljil. In tako ti hočem povedati Svoje ime: Imenujem se Jezus in sem po rodu iz Nazareta! Kar pa živi v Meni je sočutje in usmiljenje do vas. Želim vam pomagati in pripomoči do trajne sreče.«
43 Ahim: »Jezus? - O Jezus! - Tvoje ime je redko! Če pa nam lahko pripomoreš do trajne sreče, gotovo ne bomo nasprotovali. Vendar povej, pod kakšnimi pogoji?«
44 Jezus: »Ahim, če si se počutil osrečenega, ko si prišel v Mojo bližino, zakaj potem vprašuješ o pogojih? Ali ne moreš verjeti, da če jaz občutim za vas usmiljenje, vam želim tudi pomagati, brez, da bi se hotel okoristiti pri tem? Poglej me! Nič, kar je zemeljskega, si ne lastim; samo kar sem si v borbi s samim seboj priboril je Moje in to je ljubezen Mojega večnega Očeta. In ta ljubezen vam ponuja srce in obe roki v pomoč!«
45 »O Jezus! – Sedaj te razumem! Sedaj mi je postalo veliko jasnega in tako Te prosim: Da, pomagaj nam! In hvaležno hočemo tudi mi vse narediti, kar bi tudi Tebe osrečilo. Kajti sedaj ne gledam samo v Tvoje oči, temveč tudi v Tvoje srce. O Jezus! Ti prijatelj zablodelih, Ti prijatelj ubogih in zapuščenih, Ti si nam v Svojem srcu pripravil domovino, kjer bomo lahko srečno živeli! Ostani pri nas – in tudi mi hočemo vedno ostati pri Tebi!«
46 Jezus je odgovoril: »Ljubi Ahim! Srečen si zaradi tega, kar si videl, toda še srečnejši boš, če si boš prilastil Moje življenje! Kajti Moje življenje – je ljubezen. In kar si ti v Meni ugledal, naj bi vsi tvoji bratje videli v tebi. Potem bomo bratje in vse kar nas še ločuje bo premagano z našim življenjem iz velike Božje ljubezni.«
47 »Poslušaj, Ti ljubi Jezus!« je prosil Ahim. »Preveč smo še posvetni s preteklim zemeljskim življenjem in še dolgo ne bomo vredni postati Tvoji bratje! In potem sem še pozabil, da smo mi duhovi, Ti pa si še človek!«
48 Jezus mu je pojasnil: »Ljubi Ahim! Pri povedanem bo to že moralo ostati, ker jaz lahko vidim tudi tvoj notranji svet in vidim v tebi dobro voljo, ki bi se rada uklonila Božji volji. – Če pa si ti vreden, da postaneš Moj brat, leži v Moji ljubezni in ta te je že povzdignila v Mojega brata. Na tebi pa leži sedaj, če hočeš to postati in sicer iz svoje lastne poteze do Mene. Kajti resnična in prava bratska ljubezen lahko pride samo iz najglobljega notranjega nagnjenja srca. Da pa sem jaz še človek, tebi in tvojim nič ne pove, ker sem Jaz tudi prebivalec duhovnega sveta.«
49 »Ljubi, ljubi Jezus! » je prosil Ahim sedaj. »Zahtevaj karkoli hočeš, vse bom

naredil za Tebe, kajti Ti si ljubezen! O Jezus, tu sem – poln nevoščljivosti, lakomnosti in škodoželjnega veselja. Naredi z menoj kar hočeš, kajti Tvoja ljubezen me je premagala!«
50 Jezus je rekel: »Bodi Mi dobrodošel – kot Moj brat in se naredi vrednega Te moje ljubezni. Ravnaj z vsemi svojimi brati tako, kot jaz ravnam s teboj in potem se naj prične novo življenje: Življenje veselja in prostega služenja iz tega svetega življenja najvišje Božje ljubezni. In sedaj glej, novi brat se je postavil k tebi, da bi služil vam vsem!« Ahim se je obrnil. Čudovit angel ga je pozdravil in rekel: »Brat v Gospodu! – Božja volja je, da vodim tebe in tvoje brate v to za vas določeno domovino. Tam vse pričakuje posebna milost, kajti Božja ljubezen in usmiljenje sta brezmejni. In tako te prosim, da mi ti in vsi tvoji bratje sledite.«
51 »O ti čudoviti poslanec in angel Gospodov,« je odgovoril Ahim, »samo, če to želi Jezus iz Nazareta, ti bom sledil; drugače pa rajši ostanem tu. – Kajti od kar bivam v duhovnem svetu, še nisem doživel milosti in sreče, da bi bil resnično srečen. Tu pri Jezusu pa je sreča in blaženost hkrati, zato bom rajši ostal tu.«
52 Jezus je rekel: »Brat Ahim, pojdi za njim! – Kajti samo s poslušnostjo in uboganjem Mojega nasveta leži v tebi korenina vse notranje sreče in vsega življenja! Bodi prepričan, midva se ločujeva samo na zunaj! Ostani samo v Moji ljubezni in ostala bova povezana za vse večnosti.«
53 »Če je temu tako – ljubi dobri Jezus,« je rekel Ahim, »potem rad ubogam! Toda kakšna moč (oblast) mora ležati v Tvoji ljubezni, da Ti celo angeli služijo! In tako se Ti zahvaljujem in si bom z vsemi močmi prizadeval uresničiti, kar nam boš Ti čudoviti Jezus rekel. Ti pa, ljubi prijatelj in poslanec Gospodov, dopusti mi, da bom govoril še s svojimi brati, da bodo tudi oni šli z veseljem zraven.«
54 Angel je rekel: »Stori po svoji ljubezni in Božji blagoslov s teboj!« Ahim je bi čisto osrečen in nenadoma čisto drugačen; iz njegovih oči je sijala sreča in rekel je: »Moji bratje – kajti drugače vas ne morem imenovati. Slišali ste, kaj nam je rekel čudoviti. On hoče v resnici vsem nam sreče in dobrega počutja; zato vas prosim, da ne pomišljate, kajti tudi jaz bi rajši ostal tu pri Jezusu. Toda Njegova volja je, da sledimo angelu in zato vas vprašam, če se vsi strinjate s tem?« -
55 »Da, da,« so zaklicali vsi, razen enega, ki je zatulil: »Nič ne bo! Meni pripadate in ne temu besednjakoviču! Kaj pa ste tukaj dobili? Samo lepe besede, toda nobenega dela. Še vedno ste isti kot prej, in človek Jezus? – On je vendar samo človek! In tale angel? Mi ga pred tem še nismo videli!«
56 »Horeb, tvoje oblasti nad nami je konec!« je rekel Ahim. »Neka druga sila nas je zgrabila – moč ljubezni! Če bi nas ti ljubil, nebi prišlo nič takega, kar bi nas lahko ločilo. Ti pa si nas naredil za sužnje svoje volje in nas prisiljuješ, da ti moramo slediti.

Sedaj zahtevaš, da pustimo srečo in življenje ob strani in še nadalje pripadamo staremu nemirnemu bitju. Ne, moj brat Horeb, to pa za nas ne pride več v poštev!«
57 »Ne imenuj me brat!« je zaklical Horeb nemirno. »kajti do sedaj sem bil jaz vaš voditelj! Vi ste mi prisegli zvestobo, zato zahtevam poslušnost od vas.«
58 Ahim je odgovoril: »Horeb, ali si pozabil, da ti je tale čudoviti človek rekel, da boš lahko kar kmalu ostal sam? Takšne razmere bodo sedaj nastopile; kajti mi bomo sledili angelu, zato te prosim, da spremeniš svoje mišljenje in pojdeš z nami!«
59 Horeb: »Nikoli in nikdar! Kar pojdite, jaz si bom našel tudi druge tovariše.«
60 »Brat! Mi bomo ustregli angelovi prošnji«, je še Ahim spregovoril. Angel se je priklonil pred Jezusom, pomignil vsem, duhovi pa so še voljno zaklicali: »Sprejmi našo zahvalo prijatelj, za Tvojo ljubezen!« 62 Jezus jih je tiho blagoslovil.
61 Horeb je to videl in bi se najraje pogovoril z Jezusom, gledal pa je tudi za odhajajočimi, kako zlahka so šli čez Jordan in je bil začuden, ker so bili prišleki na drugi strani obale prisrčno pozdravljeni od sijočih bitij. Dolga miza s priložnostnimi sedeži je stala tam in vsi so bili postreženi s kruhom in vinom, slišalo pa se je tudi navdušeno vriskanje.
62 Horeb je zamračil svoj obraz in še bolj svoje srce in se obrnil proti severu. Mračne misli so napolnile vse njegovo bitje, nato pa ga je obkrožila noč in vse je izginilo iz njegovega vidnega okrožja.
63 Jezus je začutil usmiljenje, kajti z Njegovih ustnic je zazvenelo: »In vendar bo še prišel čas, ko boš tudi ti, zaslepljenec, spoznal Mojo ljubezen do tebe!« Nato je z obema rokama blagoslovil Horeba in nato še tiste, ki so sedeli pri mizi.
64 Jezus je zopet sedel sam ob Jordanu in počival v senci grmov. Sonce mu je dobro delo, oglašati pa se je začela lakota in žeja, toda Jezus ni imel ničesar, s čimer bi si lahko potešil lakoto. Tako je šel na obalo in se ohladil, za pitje pa je bila voda pretopla. Jezus je bil popolnoma zatopljen vase. V njem so vstale misli: Meni sploh ni potrebno, da bi pil to postano vodo, kajti, če bi hotel, bi lahko postala vino! Tedaj pa je v njem zašumelo, kot bi se izlil vodni slap in to šumenje je postalo ton in zazvenelo kot harfa, žeja in lakota pa sta prešli.
65 Jezus se je zahvalil: »Oče! Ti čudoviti! Ti imaš kruha in vode v preobilju! Ti si zaskrbljen Zame, Svojega Sina in si vedel kaj bo prišlo, zato si odprl Svoje srce in pustil zazveneti v meni klic Svoje očetovske ljubezni. – Še nadalje me krepi, kajti samo Ti si moč, Ti si življenjski izvir! In sedaj Te zopet vidim v Sebi!« Jezus je bil okrepljen, vendar je spoznal, koliko človeškega še živi v Njem. In tako je sam sebi govoril: »To veliko stane, če hočeš vladati, kot pravi odvetnik v notranjem svetu. Še vedno obstajajo močne vezi, ki Mi to notranje življenje stiskajo. Toda Ti Oče vsega življenja, veš za to! In tako tudi jaz spoznavam Tvojo voljo: Da se tudi Jaz v teh

preizkušnjah čisto, kot Tvoj Sin, obvarujem in postanem priča vsem mračnežem!«
66 Mirno je potem preživel dan; šele ko se je sonce nagnilo je nastopil svojo pot nazaj in ko je nastala noč, je dosegel spet svojo kočo.
67 Nove gruče duhov, privabljene od drugih, so opazovale Njegovo spanje. V Njem so slutile nekaj velikega, niso pa vedele, da tudi gruče najčudovitejših angelov stražijo ta prostor!
68 Jezus se je prebudil. Njegovo telo je bilo oslabljeno zaradi nevajenega posta in tako je ostal do poldneva v koči in lahna dremavica mu je pomagala pozabiti na žejo in lakoto. Ko pa je sonce dosegel najvišjo točko, si je Jezus vendarle poiskal hrano; toda ni Mu prav posebno teknila. In zopet, toda močneje Mu je prihajalo na misel: »Zakaj se pravzaprav postim?«
69 Tedaj pa je zagledal številne duhove, ki so ga obkrožali in tudi oni so bili zelo lačni. Jezus je enemu pomignil. Ta je hitro prišel k njemu in rekel: »Gospod! Tvoj klic, naj pridem k Tebi sem izpolnil s hrepenenjem v srcu in sedaj sem tu. Toda vidimo, da tudi Ti trpiš lakoto – vendar Ti ne moremo ničesar dati, ker sami nimamo nič.«
70 Jezus je rekel: »Nisem Ti pomignil zato, da bi si od vas kaj izprosil. Toda lakoto, ki jo Jaz občutim v svojem telesu, vidim tudi v vas. – In zato vam hočem pomagati in vam vsem pokazati pot do duhovnega nasičenja!«
71 Duh ga je začudeno vprašal: »Gospod, Ti nam hočeš pomagati? – Saj si vendar sam ubog! Želiš nas nasititi, pa si tudi sam lačen? O Gospod, kako hočeš to narediti?«
72 Jezus je odgovoril: »S tem, ko bom vsem vam iz moči Svoje ljubezni do vas dovolil en pogled v Moj notranji svet. In tako vam rečem: Glejte, kaj vse zmore ljubezen«
73 Pred očmi številnih duhov so nastale pokrajine in dvorci, vidni načrti sijaja in lepot in sijoče postave so hitele mimo v hitrem teku in mahale ter pozdravljale.
74 Siromašna koča pred Jezusom je postala kot tempelj. V sredini se je nahajal oltar in pred ta oltar je stopil Jezus, držal kruh in ga blagoslovil. Nato je prišel angel, vzel kruh iz Jezusovih rok in ponudil vsakemu posamezniku, da odlomi od njega. Potem je Jezus prijel kelih, ki je tudi bil na oltarju. Drugi angel ga je sprejel iz Njegovih rok in pustil vsakemu, da se iz njega poživi. Na oltarju je stala še ena prazna posoda. Jezus je dahnil vanjo in plamen je zaplapolal navzgor in razširjal fini, dobrodejni vonj.
75 Gledalci, nasičeni in okrepljeni so stali pod vplivom doživetega tiho, popolnoma tiho. – Jezus jih je blagoslovil in zaklical: »Pojdite naprej v miru! Kmalu bo napočila tudi vaša rešenjska ura; vendar do takrat služite drug drugemu tako, kot sem vam Jaz služil! Potem boste služili Bogu in doprinašali k uspehu tega velikega odrešiteljskega dela!«
76 Podoba je prešla. - Smehljaje je stal Jezus pred temi od presenečenja onemelimi

in enemu je rekel: »Andreas, ali še vedno verjameš, da sem tako ubog, in ali misliš, da je bila to samo slepilna podoba? Glej, v svoji roki imaš še kruh, ki si ga zaradi samega gledanja pozabil použiti.«
77 »Gospod, kako mi je?« je vprašal Andreas. »Kaj smo doživeli? Hotel si nam pokazati Tvoj notranji svet, toda bilo je tako lepo, kot v nebesih. Oh, živeti v tem svetu mora biti prava blaženost!«
78 Jezus je odgovoril: »Andreas! Tudi v tebi leži skrita takšna lepota; seveda za tebe in vse vas še nezavedna. Če pa se boš potrudil, da ne boš samo pobožen, temveč boš postal živ v ljubezni, se boš tudi ti vsega tega zavedal.«
79 »Kdo si Ti, o Gospod?« je vprašal Andreas, »da nam to govoriš in nam lahko tudi pokažeš? Res drugi govorijo, da si Ti jagnje, ki nosi grehe sveta in da si Rešitelj! Pa vseeno, Ti izgledaš kot navaden človek, vendar sestavljen od dobrotljivega bitja.«
80 Jezus je rekel: »Tvoje ponižno in pobožno srce, ljubi Andreas, je omogočilo, da si doživel to milostno uro. In če bi pustil vladati ljubezni, namesto strogosti, bi že dolgo imeli kruh in hrano v preobilju. Jaz sem Jezus, ki je od mnogih tisočev pričakovani, da bi pomagal, da bi pomagal osnovati: Novo kraljestvo! In to Moje kraljestvo se pričenja v Moji notranji deželi in sega tako daleč, kot dosega Moja ljubezen. Toda dojemljiva in vidna bo samo tistim, ki verujejo Vame in Moje poslanstvo. Blagoslov Mojega kraljestva pa bo lahko vsakdo občutil, četudi bo od Boga še tako oddaljen. Ali lahko to razumeš?« -
81 Andreas se je čudil: »Ti si Jezus? Ti, katerega sem izgubil iz oči; vendar sedaj živim v duhu, Ti pa mi ponovno podarjaš Svojo ljubezen? O Jezus! Zakaj te nisem mogel že prej razumeti? Mislim, da bi mi bilo s tem v življenju veliko prihranjenega.
82 »Ne bodi žalosten zaradi tega,« mu je odgovoril Jezus, »temveč bodi sedaj buden in živ in vodi svoje brate v duhovno življenje, ki ste ga smeli gledati v Meni. Ti me sedaj poznaš, zato Me sedaj ljubi in bodi svojim bratom resnični služabnik iz duha večne ljubezni!«
83 »Jezus! Jezus! Je zaklical Andreas, »rad, če mi bodo moje moči dovoljevale, toda zakaj si ravno meni ponudil Svojo ljubezen?«
84 Jezus je rekel: »Andreas! Ti si me vendar že ljubil, seveda na svoj način, ko si še živel kot človek. In ravno Jaz imam to lastnost, da vsako ljubezen tisočkratno poplačam. Če pa hočeš postati resnično srečen, potem ljubi in služi svojim bratom! Poglej si tega angela, on vas bo vodil v novo in boljše bivanje. Če pa hočeš ostati povezan z Menoj, potem ne pozabi : Da Jaz, Jezus, tebe in tvoje brate iskreno ljubim! Pojdite tja v miru in blagoslovljena naj bo vaša volja in vaša dejanja.! Amen.«
85 Popoldan je Jezus mirno prebil v Svoji koči. Preden pa je sonce popolnoma zašlo, se je nasitil zopet s koreninicami in medom; v srcu se mu je zganila milostna zahvala

in šele tedaj Mu je hrana postala za okrepčilo. Zato je zaklical: »Oče, Ti ljubezen! – Oče, Ti življenje vsega življenja! Samo Tvoja sveta volja naj se zgodi in se vedno bolj zadržuje v meni, da bo postalo tudi tisto zadnje v Meni, za prvo in prvo za zadnje. Amen!«
86 Rosnato hladno noč je Jezus prebil sedeč pred svojo kočo. Tedaj pa se je vrnil nazaj mračni Horeb z nekim še bolj mračnim duhom in preklinjajoč in razgrajajoč sta besnela okrog mirno sedečega. Jezus se je naredil, kot da jih ne vidi in tako sta postala zbegana in nista vedela, če sta videna in slišana.
87 Končno je rekel spremljevalec, ki mu je bilo ime Pius, Horebu: »Prijatelj, ti si me nalagal, ko si mi rekel, da naju tale človek tu vidi in razpolaga nad velikimi silami. Vseeno pa ne izgleda, da bi bilo tako, drugače bi nama vendar vsaj odgovoril.«
88 »Kar počakaj,« je odgovoril Horeb, »kar sem ti rekel je resnica, kajti moji tovariši so se vsi radi uklonili Njegovi volji in me zapustili.«
89 »Dobro, pa počakajva še nekaj časa, saj ne bova ničesar zamudila,« je rekel Pius, »čudi pa me to, zakaj si ravno mene pripeljal k temu človeku. On ne izgleda napačen, toda koristil nama On tudi ne bo.«
90 »Gre namreč zato, da si mu jaz ne upam prečkati poti.« Pius se je nasmejal: »Potem mu pa pojdi iz poti, če se bojiš! Tega človeka se bojiš in zato mene, ki se me vsi bojijo, poiščeš?«
91 »Zaradi tega si seveda nič ne domišljaj,« mu je hladno odvrnil Horeb, »kajti tudi ti boš našel svojega mojstra! Nikoli si nisem mislil, da bom ostal čisto sam, pa je vendar prišlo do tega, kar mi je tale tukaj dejal. Če si sam in je vsepovsod temno, potem ti prihajajo vse mogoče misli. Najbolj nevarno pa je, da jaz ravno tega Jezusa ne morem pozabiti in če mislim, da bi ga lahko zopet srečal, postane celo malo svetleje okrog mene, tako, da sem lahko vsaj tebe našel. Toda z Jezusom si še nisem na čistem«
92 Pius je hotel nekaj odgovoriti – tedaj pa je Jezus glasno vprašal: »Horeb! Koga si pripeljal v Mojo bližino? Si voljan spremeniti svoje mišljenje?«
93 »Nisem prišel nazaj, da bi sebe spremenil, ker na to v resnici še nisem pomislil. Toda tale Pius , ki je bil vodja velike karavane, noče verjeti, da Ti razpolagaš s silami, katerim se ne moreš zlahka upreti.« je rekel Horeb.
94 Jezus je prijazno rekel: »No Pius, bi se rad pomeril z menoj, ali kako misliš o tem?«
95 »Ti naju vidiš in slišiš?« je vprašal Pius začudeno, » in si vendar človek; sicer pa tudi nisi za prezirati! Toda to za mene še dolgo ni dokaz, da bi bil Ti lahko tako nenavadni človek, ko se vendar ogiblješ družbe. Če si takšen, kot te je opisal Horeb, potem bi rad spoznal Tvoje sposobnosti, toda – da pa bi mi lahko koristil ali škodoval,

pa močno dvomim.«
96 Jezus je rekel: »Pius, povem ti, Jaz ti lahko zelo veliko koristim! Če Me pa pustiš ležati ob strani, potem sam sebi škoduješ, žalost pa bo napolnila Moje srce.«
97 »Kako to?« je vprašal Pius, »kaj pa Tebe briga moja usoda? Ti si še človek, jaz pa nič več.«
98 Jezus mu je odgovoril: »Če sem Jaz še človek ali ne, je postranska stvar. Glavna stvar je, če smatraš za mogoče, da nekaj živi v Meni, kar je močnejše, za vse, tudi za tebe.«
99 Pius je menil: »Jaz moram najprej vedeti, kaj je to, kar živi v Tebi, potem pa Ti bom dal odgovor. Ni Ti pa treba verjeti, da jaz k vsemu pritrdim, kajti tudi jaz imam veliko izkušenj.« -
100 »No, potem poslušaj!« je odgovoril Jezus. »Ti, kot človek si nosil v sebi svojega Boga, ki naj bi te vodil in usmerjal do najvišje popolnosti, toda sedaj, kot duh, pa stojiš pred menoj, ubog in zapuščen. Kje je sedaj tisti tvoj Bog in kaj ti je bil On in kaj ti je še?«
101 Pius je rekel: » To vendar ni noben odgovor na to, kar hočem vedeti. Da naj bi nosil Boga v sebi, mi je novo! Sploh ne poznam nobenega Boga, ker se mi še nikoli ni pustil videti in jaz tudi ne verjamem, da sploh obstaja kakšen Bog.«
102 Jezus mu je resno razložil: »Pius, tvoja notranjost je polna jeze in hudobije, ki te nista osrečili v zemeljskem življenju. Ti pa tudi nisi nikoli verjel, da je bil ravno Bog tisti, ki je tvoj samoljubni pričetek vedno prikrižal. Glej, kako pa pride do tega, da se Jaz počutim vedno povezan z Bogom in natančno poznam Njegovo sveto voljo. Ti si misliš: Sanjač! Toda Jaz ti hočem dati potrdilo, da so Moje besede resnične, - in zato zahtevaj nekaj, kar naj bi ti naredil Bog. Jaz sem pripravljen to izpeljati!«
103 Pius je rekel začudeno: »Ali to resno misliš? Gorje Ti, če se hočeš norčevati iz mene, jaz te bom uničil!«
104 »Pius, zakaj nočeš verjeti?« je vprašal Jezus, »zahtevaj najprej nekaj, kot sem ti že rekel in šele potem govori!«
105 Nejeverno je rekel Pius: »Tako pusti, da bo nastal dan sedaj in vsa okolica naj izgleda, kot kraj, kjer sem bil rojen in kot otrok živel!«
106 Jezus je rekel smehljaje: »Drži svoje roke pred očmi tako, da te luč ne bo oslepila! In tako naj se zgodi!«
107 Pius je držal oči zaprte. Počasi je odstranil roke in se prestrašil, kajti pred njim je stala hiša, v kateri je bil rojen in ista drevesa, zato je glasno zakričal. Nato je šel v hišo. Tam je sedela njegova mati pri stari mizi. Veselo ga je pogledala in mu rekla: »Otrok, ali si končno našel domov? Ali si našel svoj mir, ki naj bi iz tebe naredil zopet srečno bitje?«

108 Pius je jecljal: »Mati. – Mati! – Nisem jaz prišel domov, temveč neki človek z imenom Jezus me je pripeljal tu sem. Pred par trenutki sem živel še v deželi Judov – sedaj sem pa tukaj – v Arabiji?«
109 »Otrok, kaj govoriš?« je vprašala mati. »Kje je tisti človek? Je to tale – ali oni? Ne, tale je to! Jaz vidim njegove oči kako dobrodejno so usmerjene vame. In tako se Ti zahvaljujem, Jezus, da si mi mojega otroka pripeljal domov. Kako se bo oče veselil!«
110 »O žena,« je rekel Jezus dobrotljivo, »zaradi volje tvojega sina Sem mu izpolnil njegovo željo, ker si tako pogosto prosila Boga, naj bo vendar tudi njemu milostljiv. Tvoja prošnja je sedaj uslišana, toda tukaj ne more ostati, ker mora sam najti domov. Zato uživajta to uro, kot nebeški dar in se učita ljubiti in razumeti Boga!«
111 »O ne! Kako pa govoriš!« je rekla mati. »Ti si vendar človek! Mi pa smo prebivalci nekega drugega sveta, ki nam je bil vsem najprej zelo neznan; toda hvala veliki Božji dobroti, smo se vživeli in sedaj lahko veliko naredimo drugače, kot bi naredili kot ljudje. Vedeli smo, da naš sin Pius živi že tudi v velikem svetu duhov in tako smo pogosto molili k Bogu, da bi nam dopustil doživeti eno uro ponovnega snidenja?«
112 »Žena – in mati,« je odgovoril Jezus dobrotljivo, »kdo sem jaz, ti je povedal že tvoj sin. In kar jaz delam, delujem iz moči ljubezni, ki je tu Bog od večnosti do večnosti! Tako kot je tvoja ljubezen do tvojega sina Piusa ločeni del iz Boga v tebi, tako je v meni Moja ljubezen isto življenje, kot v tebi. Toda s to razliko, da je življenje ljubezni v tebi omejeno, skozi tvoje lastne ozke predstave, medtem ko se v meni to življenje vrašča v to veliko Božje življenje in Me združuje v eno z Bogom. Jaz poznam Boga in Bog pozna Mene! Niti za trenutek nisem brez Boga in ob vsakem času poznam Njegovo sveto voljo!«
113 »Oh Jezus! Kako srečen človek moraš biti Ti, da poseduješ to redko milost, da Si povezan z Bogom! Potem bi lahko res, brez, da bi kaj izgubil pri tem, to uredil tako, da bi moj sin Pius lahko ostal tukaj? Ker Ti je Bog mojo prošnjo za mojega otroka sporočil, Te tudi jaz prosim, pusti mi mojega Piusa tukaj, da se bo zopet našel in postal vesel človek ali duh.« je rekla proseče mati.
114 »Arabela,« je rekel Jezus dobrohotno, »obstajajo prošnje, ki še ne morejo biti izpolnjene, ker od tega zavisi zveličanje duše. Kot si že sama spoznala v svojem tukajšnjem bivanju, je ta duhovni svet natančno tako zgrajen, kot zemeljski, kjer je red temeljna podlaga in se mora vsaka nova gradnja urejati po zakonu. Glej, dolgo tvoj sin Pius tukaj nebi zdržal, ker je v njem še nagon, da bi postal nekaj velikega. In preden ne bodo ti napačni in zmotni nagoni in nagnjenja urejeni v življenjske pogoje

zakona večne Božje ureditve, delujejo ločitveno in zaviralno. Toda ti, kot mati, lahko ves svoj vpliv pustiš na njem delovati. Mogoče bo sprejel tvoje dobre nasvete in bo postal ponižen!«
115 Arabela je takoj zaprosila: »Pius, moj otrok! Si slišal kaj je rekel ta pametni človek? Ali si ves pomen njegovih besed obdržal pred očmi? Milost je to, da si tu in za to se moraš zahvaliti Bogu in temu človeku Jezusu! – Oh, če bi vsaj lahko ostal tu, tu v svoji očetovi hiši, kjer bi te ljubeče materine roke negovale in ti očetova ljubezen dala, kar potrebuješ, da bi postal zopet vesel in dober! O Pius, izbira vendar ne more biti težka: tukaj očetova hiša in ljubezen – zunaj brez doma in sam!«
116 »Mati! Mati, prenehaj, » je zaklical Pius, »kako rad bi ostal tukaj, vendar v meni živi nekaj, kar je močnejše, kot ti in tvoja ljubezen. Moje notranje življenje je moja usoda, kjer me tuje moči držijo in me prisiljujejo, da sem hudoben in napadalen! Nikogar še nisem našel, ki bi te sile premagal. Sedaj sem bil pripeljan k enemu človeku in že je moj notranji svet v sesulu, kajti Temu tu - nisem dorasel!« -
117 »Kaj je naredil, če nisi več tisti prejšnji,« ga je tolažila mati, »kajti tvoja moč in vzvišenost nad drugimi ti ni dopustila, da bi našel očetovo hišo. Vendar tale Jezus, tale od Boga napolnjeni človek, te je enostavno pripeljal tu sem in me naredil za najsrečnejše bitje; kajti sedaj sem te spet lahko, kot nekoč, pritisnila na svoje srce. Moja notranjost mi še govori, da se boš nekoč zopet brez zadržkov vrnil domov, tako, kot boš tudi sedaj gnan nazaj v brezkrajnost. Da, moj otrok, pojdi spet, preden pride oče! Prihraniva mu žalost, ker si itak izgubljen, dokler ne boš sam našel domov. O Jezus! Jaz čutim, da moram misliti na ločitev. Vendar te še nekaj prosim, Ti plemeniti človek: Obdrži mojega sina v Svojem spominu. Daleč dosega Tvoja moč. Toda pusti, da Tvoja ljubezen sega še dlje, kot je človeško dojemljivo in jaz vem, da ga boš Ti odrešil vezi napačnih sil.«
118 »O žena in mati Arabela!« je rekel Jezus, »vse, za kar prosiš že ve večni Bog in oče in ti zagotavlja: Če bo to mogoče, se bo tudi zgodilo vse po tvoji prošnji! Toda pred tem mora pri tvojem sinu nastopiti spreobrnjenje. Trdno se drži prošnje in se v duhu dotikaj njegovega srca; kajti samo ljubezen in odpuščanje lahko omogočita to spreobrnjenje. Tukaj v vašem svetu vlada najpopolnejša prostost volje in samo prosti volji se odprejo vrata v nebeško kraljestvo. Zato se o kakšni prisili ali prigovarjanju k spreobrnitvi tudi pri tvojem sinu ne more govoriti. Tudi ti Mene obdrži v spominu in prosi Boga, da bi bila tudi tvoja notranjost napolnjena z duhom, s katerim sem tudi Jaz napolnjen. Potem boš v sebi občutila moč in novo življenje, ki ti bosta dali popolno izravnavo za vse, kar si zapustila. Ti pa, Pius, vzemi slovo, kajti rok, ki ti ga je Božja ljubezen namenila, je potekel!«

119 Še enkrat je Arabela objela svojega sina in rekla: »Otrok! Drži se Jezusa! Pri njem boš našel tudi ti izravnavo, o kateri je On govoril meni in potem se zopet vrni, tvoja mati čaka nate!« 121 Še poljub – in – Jezus, Pius in Horeb so bili zopet pred kočo v puščavi.
120 Čisto presenečena sta oba stala tu; - končno je vprašal Pius: »Jezus! Je bila to resničnost ali samo varljiva podoba? Tega jaz ne morem verjeti: da je to bila resničnost!«
121 »Pius« je rekel Jezus, »ali me imaš za človeka, ki bi te z nečem prevaral ali si dovolil šalo? O Pius – dokazati sem ti hotel, da vse tvoje moči niso nič proti Mojim. To pa zopet niso Moje lastne, temveč moči Boga, ti pa si hotel vendar dobiti dokaze o obstoju Boga. Vidva oba potrebujeta pomoč, ki pa vama jo lahko dam šele tedaj, ko bosta iz sebe spravila ves ponos in ošabnost in postala ravno tako voljna, kakor tisti, ki so vaju zapustili. Jaz bi vama lahko pokazal, kako se oni zahvaljujejo za to srečo, da so odrešeni svojega starega napačnega mišljenja, kajti njihova prihodnost leži zlata pred njimi, medtem ko je vajina brez upanja. Pri vaju ne pomaga veliko govoriti, ker sta bila vedno sama najpametnejša in sta se smatrala za gospoda. Medtem ko bi bil lahko Jaz Gospod, toda v Meni je Moj večni Bog in Oče - GOSPOD in jaz ostajam Njegov sin in služabnik!«
122 Pius je prosil: »Jezus, ne spregovori nobene besede več, ker potrebujem mir. Tole zdravljenje je bilo preveč naporno in moje stanje je vse drugo, samo lepo ne. In ti, Horeb, boš moral pač ostati sam, kajti, da bi šel s teboj, mi je sedaj nemogoče, ko sem našel svojega Mojstra.«
123 Toda Horeb je vprašal: »Tako! –In jaz? Kaj pa naj se zgodi z razdvojenostjo v meni? Misliš, da me je veselilo, ko sem bil naenkrat s teboj in Jezusom pri tebi doma? Ti sploh nisi pomisli na to, da sem bil tudi jaz s teboj navzoč in da sem vse slišal in videl.«
124 Pinus je rekel: »Naj bo Jezus sedaj Božji sin ali ne, on mi je izpolnil mojo željo in zato Mu bom služil!« 128 »Pinus, če Mi res hočeš služiti, si mi prisrčno dobrodošel,« je rekel Jezus, - »toda samo v duhu Božje ljubezni! Nikoli ne potrebujem, da bi si pustil služiti, ker sem Jaz sam prišel na Zemljo samo zaradi služenja. Če pa hočeš biti moj služabnik, potem služi z menoj svojim bratom. In na Horebu lahko takoj pričneš svojo službo. Kdor služi meni, služi Bogu in ta te bo poplačal. Jaz pa te bom za to blagoslovil!«
125 Pinus je začudeno vprašal: »Povej mi, Ti skrivnostni človek, zakaj si mene, mračno, s hudobijo napolnjeno bitje izbral, da Ti smem služiti? Zakaj se v svoji čistosti ne obrneš stran od naju? Midva bi Ti vendar lahko povzročila neizmerno

škodo na telesu in duši, kot sva že tisoče zastrupila z najinim bitjem.«
126 »Ker vaju ljubim!« je odgovoril Jezus, »ker vajin svet, poln teme, mržnje, laži in goljufije ne more obstajati pred Mojo vseobsegajočo ljubeznijo. Samo en edini žarek ljubezni poslan iz Mojega sveta polnega luči in življenja v vajin svet, vaju naredi za najsrečnejša bitja. Kajti pred to lučjo mora izginiti vsa tema, ker je to luč iz Boga in življenja, iz večne Božje ljubezni. Zato vama ponujam Svojo ljubezen in usmiljenje, da bi vaju zaščitil pred peklom, ki je v vaju že začel rasti. Verjemita sedaj to, kajti za vaju lahko traja nepojmljivo dolgo časa, preden bo v vaju ponovno zazvenel klic: Prebudita se in se spreobrnita.«
127 Dolga je bilo vse tiho. Nobeden ni želel spregovoriti besede in Jezus je tudi molčal. Toda skozi angelske vrste je šlo vriskanje in ukanje, kajti pri Jezusovem izreku; »Ker vaju ljubim,« je zagorelo njegovo srce v čudoviti luči. In to razodetje je bilo za njih pogled v Jezusov notranji svet, ki je angelom prinesel največje veselje.
128 Jezus jih je pozdravil z roko in enako šumenju je hitelo to skozi eter, kajti angeli so peli: » Hvaljen bodi Ti Gospod – Bog Sabaot in slavljena naj bo Tvoja ljubezen! Sredi puščave si sebi postavil prestol in od tam oznanjaš vsem mračnim duhovom: Tudi za vas nosim v Sebi ljubezen! Aleluja! – Aleluja! – Amen!«
129 Jezus se je zahvalil in rekel: »Pojdite v miru; in potrpljenje naj vas obvešča, dokler ne bo vse dopolnjeno!«
130 Pius je opazoval Jezusa in tudi slišal tiho govorjene besede in zato vprašal: »Jezus! Ali so tu še druga bitja, razen nas dveh, kajti videl sem Te pozdravljati in Te slišal govoriti?«
133 »Da, prav si videl in slišal,« mu je rekel Jezus, »tu so bili Božji služabniki, ki jih je preganjalo hrepenenje, da bi me videli. In tako sem se jim zahvalil za njihovo ljubezen. Toda ne zadržujejo se tu samo, da bi mene videli, temveč tudi zato, ker jim vse lepote njihove domovine- brez mene nič ne pomenijo. Ti se čudiš takšnim besedam in nimaš nič razumevanja za to, toda, ker hočeš postati Moj služabnik, sprejmi tudi to sporočilo in si ga vtisni globoko v srce: Tudi Jaz posedujem kraljestvo, ki pa je nevidno vsem tistim, ki Me ne poznajo. Tistim pa, ki Me spoznajo, je Moje kraljestvo nekaj tako velikega in čudovitega, da bi želeli vedno živeti v njem. In služabnik tega kraljestva lahko postaneš tudi ti, če boš izpolnil pogoje, ki se glasijo: Služiti, služiti in delovati!«
131 Pius se je pri teh besedah zdrznil. Kot udarci s kladivom so prodrle v njegovo srce, nato je spregovoril: »O ti skrivnostni človek, kaj prihaja iz Tebe in kakšno srečo moraš vsem bitjem znati pripraviti? Oh, samo en pogled mi privošči v Tvoje kraljestvo in večno se Ti bom zahvaljeval, kajti ti si me premagal!«
132 »Pius, rad bi ti izpolnil tudi to željo,« je rekel Jezus, »toda s tem bi služil Sebi in

ne tebi. Kajti potem bi bil prisiljen, nekaj priznati kar moraš vendar najti iz samega sebe. Jaz ti želim biti in ostati samo Jezus in nočem vplivati nate pri tvojih odločitvah, ker sem še človek in moram zaradi tega izpolniti tudi vse zakone, dokler ne bom v duhu popoln!«
133 »O Jezus, Ti se ješiš name?« je vprašal Pinus – »ker sem v svoji predrznosti zahteval preveč; o odpusti mi mojo napako!«
134 »Pinus! Pojdi v miru svojo pot,« mu je odvrnil Jezus, »niti za trenutek Me nisi razjezil. In če bi imel še toliko grehov in bi bila tvoja vest obtežena, kot visoki hrib, bi ti vseeno rekel: Pojdi v miru svojo pot in išči tisto pravo pot, kjer boš lahko našel tiste ki si jim prizadejal krivico. Če pa bi ti bilo težko svoje storjene krivice popraviti, potem misli name in na to uro, ki ti jo je Bog v svoji neskončni ljubezni dopustil preživeti. Tu sedaj ne moreš še dalje ostati, ker je tvoj svet neki drugi svet, kot Moj. Če pa resno misliš, za kar si se zavzel, potem poišči Mene – toda v sebi in našel Me boš. Pot do tja pa se imenuje ljubezen!«
135 »O Jezus, kako me razveseljujejo Tvoje besede,« je rekel Pius, »in kako rad bi ostal tu pri Tebi! Toda sedaj mi je jasno, da ne morem ostati pri Tebi ali pri drugih ljudeh; toda prosim Te, kam naj sedaj grem? Ti si rekel: Pojdi po svoji poti! Toda od kar sem v duhovnem svetu, nisem videl še nobene poti, kaj šele ceste.«
136 Jezus je rekel: »Moj prijatelj, pred teboj leži cesta, po kateri lahko greš, samo če hočeš in ta se imenuje: Delati za vse svoje brate! V tistem trenutku, ko jim boš hotel služiti iz proste ljubezni, bo iz tebe zaplamtela luč in osvetlila tvoje okolje in ti boš po nekaterih preizkušnjah in težavah tudi prispel na svoj cilj. Moč za to boš sprejel iz Mene, če Me boš ljubeče nosil v svojem srcu. Tako sedaj pa pojdi v miru! – Moj blagoslov naj te spremlja!«
137 Jezus je zopet ostal sam, kajti Pius in Horeb sta po Jezusovi volji izginila iz Njegove sfere. Jezus je zopet gledal vase in se zahvaljeval: »O Oče, Ti sveto življenje v Meni! Posvečeno naj bo Tvoje ime in poveličana Tvoja ljubezen! Kot ognjena bakla osvetljuje luč Tvoje ljubezni vse notranje življenje in enako ognjenemu snopu osvetljuješ vso temo. Samo zato, da bi Ti služil in Tebi sledil, nosim v Sebi Tvoje življenje in to je najvišja izpolnitev!«
138 Mir in sveta tišina je bila okrog njega, enaka miru v njegovi notranjosti. Sedaj je legel Jezus k počitku in zapadel v globok spanec iz katerega se je prebudil, ko je bilo sonce že najvišje. Tiho žuboreča voda Mu je sicer potešila njegovo žejo, toda potrebe po naravni hrani so se zopet oglasile. In tako velja tudi to zemeljsko potrebo (zahtevo) popolnoma premagati! Res so njegove misli blodile po Nazaretu in hiši matere, toda s tem njegova zahteva po kruhu ni bila nič manjša in tako se je ulegel v

svoji koč, izključil vse misli in pustil prostor samo enim mislim: »Oče, Ti si Moj vzdrževalec in izpolnjevati Tvojo voljo naj bo Moja hrana!« -
139 In to sveto življenje v Njem je naznanjalo nežno šepetanje: »Žrtvovati vse, ustvarja novo življenje!« Pred človekom Jezusom se je tedaj razodelo vse stvarstvo kot žrtveni oltar. – In zopet se je v Njem oznanjalo: »Eden zapusti to življenje, da drugi lahko živi!« Tako je tedaj videl v vsem minljivem nov nastanek. In iz teh na novo nastalih so vstajala bitja, ki so se priklanjala pred njim in eden je rekel: »Tvoj daritveni duh nas je priklical v življenje, o daruj nam še tudi od Tvojega življenja, da bomo izpolnili svoje dolžnosti in napolnili svoja življenja po Tvoji daritveni volji!«
140 In Jezus se je razsvetlil, in luč, ki je izšla iz Njega, je bilo njihovo izpolnjenje. In v njem je zazvenelo: »Ko je prinesena največja žrtev, je pot izravnana za vsako življenje!« Jezus se je tedaj dvignil in jih blagoslovil: »Pojdite v miru, vaša volja naj postane eno z vašimi dejanji!« Prišel je angel in vzel gručo v svoje varstvo; vsi so se priklonili in odšli proti vzhodu. 146 Jezus si je poiskal nekaj hrane in noč preživel v molitvi. Notranje okrepljen je vstal in vesel zapustil svoj prostor in z urnimi koraki odhitel proti Jordanu v bližino Betabare. Ni gledal niti na desno, niti na levo, ampak je samo sledil duhovnemu nagonu v Njem.
141 Po dolgih urah hoje je prišel v bližino Jordana in srečal dva ribiča, ki sta hotela prinesti svoj ulov v okolico, kjer se je zadrževal Janez, ker so se tam vedno našli obiskovalci, ki so kupovali ribe; kajti dotok tujcev je bil še vedno velik. Ribiča sta že od daleč videla prihajati Jezusa, zato sta ga počakala, ker sta mislila, da gre tudi on k Janezu. Jezus ju je pozdravil: »Gospodov mir naj bo z vama!« Ribiča sta se zahvalila: »Do vseh večnosti!«
142 Eden, po imenu Tobias je vprašal: »Brat v Gospodu, od kod pa prihajaš? – Tu vendar daleč naokoli ni nobenega prebivališča ali krčme; zelo lahko bi se izgubil v puščavi.«
143 Jezus je odgovoril: »Bodita brez skrbi! Jaz se tukaj dobro spoznam in ne potrebujem nobenega vodiča, ker bi Jaz sam lahko bil vodič skozi vso to puščavsko okolico. Prenočišča so vsepovsod, ker je Zemlja povsod Gospodova. Tovorov mi tudi ni potrebno nositi – tudi ne na srcu, in v ostalem je Bog z Menoj.« »Ti si pa nenavaden človek,« je rekel Tobias, »prihajaš iz puščave in si še vesel. Ali nimaš strahu, da bi te napadle divje živali, ki jih je tu zelo veliko? Pri sebi nimaš niti ene palice, kar jaz imenujem lahkomiselnost.«
144 Jezus: »Nikakor ne, kajti ena palica te tudi ne more zaščititi; toda Moje zaupanje v Božje varstvo Me ščiti.«
145 »Ali si prepričan, da tvoja vera in zaupanje vzdrži nevarnost?« je vprašal Tobias. »Mi vendar vemo, da Boga ne smemo preizkušati. Vaditi se v previdnosti, pa pomeni

biti pameten.«
146 »Tobias, Jaz te poznam in vidim v tvoje srce,« je rekel Jezus, » in vidim veliko dobrega, ker si tudi ti prepričan: Jehova je moj stvarnik in vzdrževalec! Hvaležen si za vsak majhen dar; toda potem si tudi ti mišljenja, da si napram Bogu izpolnil svojo dolžnost, Jaz pa mislim drugače; Jaz mislim, da obstaja zelo veliko ljudi, ki se zahvaljujejo, res tudi prosijo za potrebe dnevnega življenja. Toda malo jih je, ki mislijo: Obstaja Bog samo zato, da daje? Ali nebi Boga tudi razveselilo, če bi mu eden ali drugi hotel tudi nekaj prinesti? – Tako sem se zavezal, da bom služil Bogu na takšen način in oblikoval Svoje srce za daritveni oltar, na katerem vedno in ob vsakem času gori plamen Moje ljubezni. Ljubezen brez zaupanja pa je nepojmljiva; in tako živi v Meni popolno zaupanje na zaščito Božje ljubezni.«
147 »Poslušaj mladi mož, tvoje misli niso tako napačne,« je odgovoril Tobias, »toda jaz sem postal star in siv v verovanju mojih očetov. Vi mladi to drugače dojemate, kot tudi Janez Krstnik tako dokazuje; če pa je Bogu to prav, tega pa ne vem.«
148 »Tobias! Bodi prepričan, da Jaz ne visim na tvojem verovanju ali zahtevi, da storiš nekaj proti svoji vesti,« je odgovoril Jezus, »toda resno pa lahko preizkusiš Moje besede. Kdo ti daje potrdilo, da so tvoji očetje pravilno verovali? Nihče, če ti tvoje srce in vse tvoje notranje bistvo ne more dati potrdila. Glej, jaz vselej vem, kaj je Bogu prav in kaj ne, ker Jaz Boga v sebi občutim!«
149 »Mladi mož, ne pregreši se!« je opominjal Tobias. »Kajti Bog ne pusti nekaznovano rasti drevesa, boljšega vedenja v nebesih. To, kar Ti govoriš, bi se lahko ujemalo, toda Tvoj izgled razodeva nekaj drugega. In da nimaš dobrih dni za seboj, se vidi že od daleč; kajti Ti nisi prvi, ki sva ga videla prihajati iz puščave. Tvoja dobra volja, ki sva jo opazila na Tebi, je lahko tudi prevara.«
150 »Ljubi prijatelj, sedaj se pa silno motiš,« je Jezus odgovoril, »kajti pazi: Jaz vem, kaj delam in kaj moram delati! In, da nisem šel brez razloga v puščavo, si lahko prepričan. Če pa ti misliš,: tale sestradan človek izgleda usmiljenja vreden, potem se motiš. Kajti tudi lakota se lahko poteši z zaupanjem. Ti sedaj nejeverno pogledueš in si misliš pri sebi: Kdaj bo on prosil za kruh, ki ga nosim s seboj? Jaz pa ti rečem, da tvojega kruha ne potrebujem, ker mi je Bog dal zagotovilo, da Me bo tudi brez kruha in sadov obdržal.«
151 Tobias je rekel: »Ali se ne bojiš, ti mladi mož, trditi nekaj, kar je direktno v protislovju: Tešiti lakoto z zaupanjem? – Oh, če te bo sedaj Jehova preizkušal, potem bi Te rad videl po nekaj dneh, kako boš z zvijanjem rok tožil zaradi Svoje prevelike neumnosti!«
152 »Moj ljubi Tobias in ti, Simon,« je rekel Jezus, »verjemita Mojim besedam, če vama povem, da jaz že 7 dni nisem videl in tudi ne jedel kruha. Vsekakor je bila tudi

v meni zahteva po drugi hrani, kot samo po koreninah in divjem medu, toda Jaz vem, zakaj je nebeški Oče temu človekovemu Sinu naložil to preizkušnjo. In to je Meni veliko večje zadovoljstvo, da vem: Jaz sem do kraja izpolnil Božjo voljo, kot da bi z ugodjem užival vajin kruh. Vi ste slišali od Janeza: Za menoj pride drugi, katerega jaz nisem vreden. Ali še nista pomislila na to, da bo tisti lahko kmalu prišel? In kaj bo tisti učil? Jaz vama lahko samo povem, da bo vajin posel potem izgledal drugače, kot danes! Kajti vidva morata tem radovednim tujcem v puščavi nositi ribe za njimi, samo zato, da bi jih dražje prodala, ker si govorita: ! Tam kjer ni dobiti nič drugega, se bodo plačale višje cene!¨ To je vendar za verujočega Juda nečastno. Vajino srce se ni prestrašilo zaradi teh Mojih besed; toda ravno zaradi vajine volje Me je Bog poslal k vama, da bi vama zaklical: Verujta in zaupajta večnemu Bogu, potem vama ne bo ničesar manjkalo! In nihče se še ni pogubil, kdor vanj resnično veruje.«
153 Simon je rekel: »Kdorkoli si že, Tvoje besede so me pretresle! In Ti imaš prav; To ni samo skrb za dnevni kruh, temveč dobičkaželjnost. Toda, kaj naj storim sedaj? Saj vendar ne moreva ujete ribe dneve dolgo nositi okrog, da spet prideva domov. Doma računajo z zaslužkom, kajti življenje nam ravno danes nalaga velika bremena.«
154 »Nesita ribe mirno tja k ljudem,« je odgovoril Jezus, »toda samo za tisto ceno, ki jo dobita plačano tudi od vaših stalnih strank. Bog vama bo to poplačal. Če pa bosta dobila prostovoljno več, sta vendar prosta od dobičkaželjnosti in vaša vest ne bo obremenjena.«
155 »To se bo zgodilo po Tvoji volji!« je rekel Simon trdno. »Toda sedaj bi rad vedel: Kdo si Ti in kakšen je Tvoj cilj? Kajti, da moraš imeti neki poseben cilj, mi izdaja moje srce; in brez cilja ne gre nihče v to samotno puščavo. Si ti eden od tistih, ki jih je Janez odposlal učiti o prihodu Božjega kraljestva. Potem bi Te lahko razumel, ker je post in molitev glavni del Janezovega nauka.«
156 »Poslušajta oba,« je odgovoril Jezus, »Jaz sem čisto isti kot vidva, - Ribič! Toda moje ribe so drugačne kot vajine. In današnji ribi sta vidva! Vidva vse neprodane ribe ohranjata v ribjih zabojih in čakata na priložnost, da vama prinesejo plačilo in kruh. Jaz pa ohranjam Svoje ribe v Svojem srcu in jih ljubim kot Svoje brate in to je največji dobiček za Moj notranji svet. Vse pa, ki jih nosim s Svojem srcu, ljubi tudi Moj nebeški Oče. In tako Me rad blagoslavlja in tudi vse tiste, ki jih ljubeče nosim v Sebi.«
157 »Kar nama sedaj govoriš, zveni kot glas iz nebes. Toda ta zven nama je še tuj,« je odgovoril Simon, »tukaj nama mora biti dano najprej šele popolno razumevanje Tvoje ljubezni. Oh, ta Zemlja bi morala biti lepa, če bi bili vsi mi takšni ljudje. Potem nam ne bi bilo treba nič več upati in čakati na našega osvoboditelja in Rešitelja!«
158 »Popolnoma prav imata, moja brata, kajti tako vaju sedaj imenujem. Toda če ta

prihajajoči Rešitelj tem vašim pričakovanjem ne bo ustrezal, kaj potem?« je vprašal Jezus. »Če še Janez pridiga: Spokorite se! Kaj naj bi potem po vajinem mišljenju učil pričakovani? Zelo veliko mi pomeni, da slišim vajino mnenje, - kajti tudi vidva sta slišala od Janeza: On naj bi bil že tu!«
159 »Ljubi prijatelj in tudi brat,« je rekel Simon, »na to vprašanje ne znava odgovoriti, ker še nisem razmišljal, kakšen nauk nam bo ta z vročim hrepenenjem pričakovani prinesel. Na eni strani tempelj – na drugi strani Rimljani; od obeh bomo trdo stiskani, tu bo naloga prihajajočega zelo težka! O tem, da bi naj On bil že tu, nisva še nič opazila; toda, če bi lahko samo enkrat govoril z Njim, bi bilo moje hrepenenje potešeno in vse, kar jaz imenujem ¨moje¨, bi zaupal Njemu!«
160 Jezus je vprašal: »Simon, ali nisi nekoliko lahkomiseln v svojem hrepenenju? Če bi sedaj nekdo prišel in rekel: Jaz sem tisti, ki naj bi prišel! Kako in po čem bi ga spoznal? Kajti tudi kakšen goljuf bi lahko rekel: Jaz sem tisti, na katerega so že očetje upali!«
161 »Ti povzročaš skrbi v mojem srcu,« je odgovoril Simon, »kajti tudi na to še nisem pomislil. Ker pa že o tem govoriva, mi povej ali si Ti že mislil na Rešitelja? In kakšen bi moral biti, da bi ga takoj s sigurnostjo lahko sprejel in rekel o njem: Tale je On – in noben drugi!«
162 »Brat Simon;« je odgovoril Jezus, »ali ti Stvarnik ni dal tudi eno srce, ki lahko občuti in tudi koga preizkusi? Ali mora biti vse izmerjeno z razumom? Resnično ti povem, za vse ljudi bi bilo bolje, če bi to, kar se v srcu oglaša in premika kazali bolj z zunanjim delovanjem. Vidva sta oba že stara in osivela in sta otroke in vnuke nosila na svojih rokah in vajino srce je bilo napolnjeno z veseljem. In upanja so se vlekla, kot neka sveta slutnja skozi vajino notranjost. Otroška ljubezen je osvojila vajina srca in razum pri tem ni sodeloval, ker se je tu govorilo o ljubezni. Vsi ljudje so pred Bogom enaki otroci, in Božja ljubezen lahko samo, enako, kot oče ali mati, želi (hoče) za njih samo dobro. Glejta, ves narod stoji ali tava ob prepadu, ker svojega Boga in Stvarnika poznajo samo še po imenu.
163 Ko pa potem Bog izvoli enega, ki postane vreden tega poslanstva in ga pošlje, kot varuha svete Božje pravice in Njegove ljubezni na ta zemeljski svet, ali obstaja potem še kakšen dvom, kakšen naj bo tisti, s tako vročim hrepenenjem pričakovani? Vendar samo tako, da moramo reči: To je pravi Sin, od našega Velikega Boga, od našega nebeškega Očeta! Ta Sin pa bo hotel samo tisto, kar hoče Oče. In Oče in Sin bosta postala Eno, kot sta ogenj in luč eno.
164 Vidva pa skoraj ničesar več ne vesta o vajinem Očetu, zato je ta Moja govorica vajinim ušesom tako tuja. Toda odprita vajina srca in čutita in občutita, kaj vaju

premika in isto bosta čutila in občutila, ko vama bo stopil naproti zaželeni.«
165 »Nasproti tebi morava molčati,« je rekel Tobias, »kajti preveč silna je Tvoja govorica, ki nama enkratno razodene vse najine zmote! In zato Ti rečem naravnost in odkrito: Tebe imam za Tistega, ki naj bi prišel, kajti nihče ne zna tega tako osvetliti, kot Ti! – Toda ti moj narod, moj Izrael! Kakšno razočaranje stoji pred teboj! Kajti Ti nas ne boš osvobodil pritiska in vseh teh vezi, ki smo si jih v naši molčečnosti in slepoti naložili. Sedaj Te razumem! – Neko sveto vejanje, neka slutnja predira moje srce: Postati moramo otroci in bratje, in to, kar mi dajemo Bogu in templju na daritvenih darovih, moramo najprej sami darovati v naših srcih. Potem se bomo šele naučili zopet spoznati Boga in skozi Boga Njegovega Maziljenca!«
166 »Brat Tobias!« je zaklical Jezus veselo, »ne tvoj razum, temveč tvoje srce ti je to oznanilo! In zato se veseli! Kajti, če si mene spoznal in priznal, kot pričakovanega! – si tako tudi Boga spoznal in sprejel! Ti pa, Simon, kaj pa ti rečeš sedaj k tvojemu bratu Tobiasu?«
167 »Da sva bila velika norca,« je odgovoril Simon, »kajti najino srce je močno bilo; toda najin razum ni hotel priznati. Toda sedaj stojiva pred Teboj in Te prosiva: Odpusti nama, da te nisva hotela takoj spoznati!«
168 »Bratje vaju imenujem« je rekel Jezus, »in bratje ostanemo mi! – Toda molčita še nekaj časa pred svetom, dokler se mu ne bom sam razodel. Še bom ostal sam, dokler ne bodo izpolnjeni in razrešeni vsi pogoji. In zato se vračam nazaj v samoto, v puščavo. Ne skrbita Zame, kajti vse v Meni mora biti dobro pripravljeno, ker se tudi vse sile teme borijo proti Meni. Resnično pa ne bom nobenemu prinesel prostosti in rešitve, ki ne bo verjel Vame in v Moje poslanstvo. Kar pa Jaz hočem prinesti vam, so sredstva, da bi vas od stiskanja grehov, od verig in vezi, ki vas imajo ujete, odrešil! Sprejmite jih! One ležijo v vsakem od vas in v vaših srcih vam bodo ta sredstva jasno razodeta. Zato imejta še potrpljenje, toda popolno zaupanje!«
169 »Gospod!« je prosil Simon, »če si naju spoznal za vredna in nama dal tako veliko in položil v naju sigurnost, da lahko rečeva: Da, to si Ti! Povej nama še Svoje ime! Kajti, če si nama zapovedal tudi molčanje, Te bodo najina srca vendar rada imenovala.«
170 »Brat, »je rekel Jezus: »Jaz sem Jezus iz Nazareta, sin tesarja Jožefa. Moje notranje življenje pa se imenuje: Emanuel! kar pomeni Bog od večnosti do večnosti! Če bosta mislila Name, morata misliti tudi na Boga**.** In če bosta molila k Bogu, potem mislita ljubeče Name. Kajti samo kar se ljubi, se lahko poenoti in združi. Sedaj pa sedita in použijta svoj kruh, da bom vaju in vajino malico blagoslovil!« Oba sta pogledala Jezusa – On pa je prikimal, zato sta sedla oba v pesek in odvila njun kruh.

Simon ga je razdelil na tri dele in rekel: »Gospod, ne samo blagoslovi, temveč tudi zaužij z nama, kar si blagoslovil! O izpolni nama to prošnjo!«
171 »Brata,« je rekel Jezus, » blagoslovljena naj bo vajina ljubezen in kruh; in vajina srca naj bodo napolnjena z zavestjo, da sta služila Bogu. Toda danes uživajta sama, kajti vajina ljubezen je že nasitila Mojo dušo, volja Mojega Očeta pa je, da se zopet vrnem proti Svoji koči. Duh miru in moči naj vaju še dolgo napolnjuje in naj dopusti da postaneta modra! Amen.« Še preden sta se oba dobra zavedla, je že Jezus odhitel s hitrimi koraki nazaj; kajti močna zahteva po kruhu je postala v Njem opazna, tako, da je zaklical: »Oče, dopusti, da Me Tvoja sveta volja popolnoma prevzame, kajti samo Ti si Tisti, ki nas lahko odreši!«
172 Mir, globoki mir je vstopil v njegovo srce in tako je On dalje stopal proti svoji koči. Toda kolikor dlje časa je hodil, toliko bolj ga je stiskala lakota, ki se ji je pridružila tudi žeja. Toda daleč naokrog ni bilo nič drugega kot pesek in le tu pa tam kakšno pokvečeno pritlikavo drevo, ki je, kot da bi ga opozarjalo, držalo veje proti nebu. Toda dalje, samo dalje! Je opominjalo ono v Njem, kajti Njegove korake so spremljala mračna bitja, ki so se klatila po puščavi in si iskala žrtev za svojo neugaslo sovraštvo.
173 Njegovi koraki so postajali počasnejši – in končno si je lahko potešil žejo, kajti prispel je v bližino skalnih grup, kjer je bila postavljena njegova koča - sedaj je imel dom v eni najsiromašnejših koč!
174 V Nazaretu pa je rekla Marija: »Le kje je sedaj Jezus? – Kako je bilo vendar lepo, ko je bil še doma!« -
175 Vsa beda je prešla, njegova koča pa je bila obdana s tako svetlo lučjo, da je On sam ostrmel in neki glas mu je zaklical: »Moj Sin! - Zgrajeno je novo nebo in novi bližč in novo življenje je sad Tvoje daritvene voljnosti! Zato Te prosim: Zdrži, da bova Jaz in Ti ostala eno!«
176 Besede so zvenele kot zvoki harfe, slišali so jih tudi vsi angeli in duhovi in odmev se je vrnil nazaj: »Da bova Jaz in Ti ostala eno!« Jezus se je udobno namestil pred kočo in odgovoril: »Oče! Ti večni! – Ti življenje vsega življenja in bivanja! Ti prosiš Mene, tega človeškega sine? – Ti nosiš skrbi zaradi Mene in za uspeh Mojega težkega dela! In vendar si Ti sam tisti, ki tu deluje in izvršuje. Kajti Ti si v Meni – in Jaz v Tebi! Kako živo bo sedaj okrog Mene! Vidim vse polno življenja in gibanja. Vse to življenje je enkratno pričevanje iz Tebe in od Tebe in Mi bo vidno kot luč, žareča lepota! Toda na to Tvoje nebo in nad vse lepote v njem nisi pozoren, ker se hočeš sončiti v nebesih, ki Ti jih bo postavil in zgradil Tvoj otrok v svoji najgloblji srčni pokrajini. O zato Mi dopusti, da bom z vso Svojo najglobljo srčno ljubeznijo služil

samo Tebi, živel za Tebe in ostal samo Tvoj, da v vsej neskončnosti ne bo ničesar, kar bi naju še lahko ločilo! Tvoja volja naj bo Moja in naj se vselej zgodi! Amen.«
177 Potem je Jezus živel v tihi vdanosti in miru, povezan z najvišjim Božjim življenjem in Njegova duša se je vedno bolj odmikala vsemu zemeljskemu in materialnemu. Nobena želja in nobeno hrepenenje se ni več prebudilo v Njem in večna ljubezen v njem se je zopet javila in rekla: »Moj otrok, pomen tvoje žrtve je poplačan! Kar se ni zgodilo še nobenemu človeku, smeš Ti uživati in sprejemati. Vse, kar Ti sedaj sprejemaš, je iz Mene, večne ljubezni. In vendar je bilo tisto samo to, kar si Mi v najsvobodnejši ljubezni žrtvoval. Bogato blagoslovljeno sem Ti to vrnil nazaj, da bo vzklilo in raslo v Tebi k novemu življenju. – Toda Tvoja naloga še ni končana, ker se mora razodeti še nekaj večjega. Vendar, če sem Jaz v Tebi in Ti v meni, je vse kar je velikega majhno in vse kar je majhno, je veliko. Moje edino hrepenenje sedaj velja Tebi. Očetovsko ščitim Tvoje delovanje in Ti kličem: Moj Sin! Ti človekov otrok! Dopolni svoje delo in mi pripelji ¨tega človeka¨ zopet nazaj!« -
178 Jezus pa se je zavedal, da Ga Večna ljubezen postavlja pred nove naloge in on se je notranje tega veselil. – Potem se je ponovno zahvalil in se v duhu naslonil na Svojega Očeta; in v Njem je bilo tako, kot da bi prenehal živeti, toda Očetovo življenje je spet vse obnovilo. – Vse v njem je bilo kot novo, vendar ne tuje. Če so bila prej v njem hrepenenja in zahteve, tako je bilo sedaj zadovoljstvo in izpolnitev. In tako je ostal notranje nekdo drug in vendar isti. »Oče!« je zaklical On presenečen, »kaj si naredil iz Mene! Saj skoraj ni mogoče živeti v tem čudovitem življenju!«
179 »Moj Sin!« - je zazvenelo iz Njega nazaj, »Ti si to samo, kar si iz Mene naredil – v Sebi! Kajti sedaj Ti nosiš v Sebi Mojo dušo in Moje življenje! In kdor bo mene kdaj iskal, Me bo lahko našel samo v Tebi. Amen!«
180 Ponovno je prehodil Jezus v duhu Svojo notranjo deželo in z največjim zadovoljstvom zaklical: »Oče! – Vse, kar sem našel in videl v Sebi, je Tvoje delo in je prežeto s Tvojim duhom! Sedaj ni ničesar več na tem zemeljskem svetu, kar bi imelo pravico do Moje notranjosti. O dopusti, da bodo tudi Moje meso in kri pripadale popolnoma Tebi, da bo ostalo sposobno do popolne izpolnitve!«
181 Tako je mineval dan za dnem. – Jezus skoraj ni več opazil, ko si je iskal med in koreninice za potešitev lakote, da obstajajo še kakšne druge potrebe – dokler nista prišla zopet Pius in Horeb k Njemu in *pripeljala s seboj globoko padlega duha.*
182 »Gospod,« je rekel Pius, »v tej zavesti, da Ti bova dokazala eno delo, sva ti s Horebom pripeljala tega zablodelega in izgubljenega brata. On trdi, da Te pozna in se smeji nad najino neumnostjo, da se midva po Tvojih besedah trudiva, da bi koristila drugim. Tale zatrjuje, da si Ti res zaželeni, toda Ti naj bi izgubil, ker nisi premagal

Luciferja!« -
183 Jezus je odgovoril: »Pius! Rečem ti: neumneži trdijo, da imajo vedno prav! Toda to ne leži na tem, kaj jaz trdim, temveč kaj Jaz delam! Kajti vsaka trditev je samo mišljenje, toda še nobeno resnično življenje. Moje notranje življenje je spoznavno skozi Moje delo in je odvisno samo od Mojega večnega Očeta. Kar On hoče, to Jaz naredim in se bom tega tudi nadalje držal!«
184 »Tako sem jaz vendar pravilno trdil,« je rekel Pius – »vendar tale tu se hoče s Teboj pomeriti. Vsako poučevanje z moje strani je ostalo brez uspeha.«
185 »Moj ljubi Pius,« je rekel Jezus, »prepusti tudi to meni. Ali se nisi hotel tudi ti meriti z menoj in sva vseeno postala dobra prijatelja?«
186 »Da, moj ljubi Jezus,« je odgovoril Pius, »toda skrbi me za Tebe! Kajti tale Te noče preizkusiti v Tvoji moči in Tvojem vedenju (znanju), temveč v Tvojem potrpljenju, Tvoji ljubezni in v Tvojem zaupanju v Boga.«
186 »Moj brat,« je Jezus rekel nežno, »dokler te bo še skrbelo za Mene, tako dolgo me še ne boš spoznal in skozi to še razveseljuješ Moje nasprotnike. S tem Meni sicer ne škoduješ, toda toliko bolj sebi! Kajti tisto, (kar te še skrbi) kar nosiš, kot skrb v sebi, naj bi in mora postati sigurnost : Kdo sem Jaz in kaj sem jaz tebi! – Šele nato bo v tebe položen trdni temelj. In na tej trdnosti (varnosti) zidaj in snuj svoje življenjsko delo; pri čemer te bom jaz krepil in podpiral!«
187 »O Gospod! Ti me delaš za večnega dolžnika!« je zaklical Pinus. – »O odpusti Mi, da nisem več storil za Tebe!«
188 »Tako pojdi tja in prinesi zamujeno,« je rekel Jezus, »in Bog ti bo poplačal! Tega ubogega, ki je popolnoma pod vplivom Satana, pa ne bomo poslali od nas. In tako lahko mirno ostaneta v Moji bližini in razodet vam bo (in tudi nam): duh ljubezni in potrpljenja.«
189 Pius in Horeb sta se potegnila nazaj od tega posmehljivo smehljajočega in sta se čudila njegovi predrznosti, kako je prežeče opazoval Jezusa.
190 Jezus pa je spoznal: Tale Mi bo postavljen za preizkušnjo! In v njegovem srcu se prebudi potrditev za lakoto, žejo in vsa ostala dušna trpljenja duhovne teme (želje), ki so se od zunaj hotele pririniti v Njega. Nove moči so se vidno zbirale v njem, Njemu za potrdilo: Večna ljubezen Me postavlja pred nove naloge in on je veselo zaklical: »Oče, Jaz sem pripravljen!« - Daleč ven je On razprostrl svoje roke; v duhu je objel vse ljudi in vse duhove in v molitvi blagoslovil Zemljo in vse njene prebivalce.
191 Potem je sledila preizkušnja, kot je opisana od Boga poklicanih mož (Luka pogl.4 – vrsta 1-13). In potem je končno poplačan davek Zemlji, nobena sila (oblast) teme si ne more več drzniti, meriti se s Tistim, ki je postal Mojster. Mojster vsega življenja. Ker je On v Sebi vse premostil, kar se je temu življenju iz Boga postavilo nasproti.

Sedaj za Njega ne obstaja noben sovražnik več, ker je On premagal vse zemeljsko in je vsa Njegova notranjost posvečena: Temu življenju ljubezni! 196 Skozi vse nebo je šlo vriskanje in ukanje! Kajti Betlehemska zvezda sedaj sveti vsem in vsem bitjem oznanja: Samo v tej luči in življenju vam bo lahko podeljen resnični mir! Amen.

Ta mir z Bogom, po katerem vsi hrepenijo, ki pa nam ga svet ne more dati, so oznanjali angeli vsem prisluškujočim dušam, kot veselo oznanilo iz nebes že ob Jezusovem rojstvu. Luka 2,14

Naučimo se tudi mi tako misliti pri občevanju s težavnimi ljudmi!